Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului

(14 iunie)

Materiale despre Sfântul ierarh Metodie:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Metodie+

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-sfin%C5%A3i%C5%A3i-muc-(ierarhi)

***

Acest sfânt şi mare arhiereu al lui Hristos Metodie s-a născut în Sicilia şi a trăit pe vremea împăraţilor Leon armeanul (813-820) şi Teofil (829-842), luptători împo-

triva sfintelor icoane. A fost numit patriarh al Constantinopolului în timpul împărătesei Teodora care a pus și capăt ereziei iconoclaste. În timpul păstoriri sale ca patriarh a fost restabilit cultul sfintelor icoane și s-a stabilit sărbătoarea Ortodoxiei în prima Duminică a Postului mare. A trecut la cele veșnice în anul 846, 14 iunie.

Index

În această lună (iunie), ziua a paisprezecea - Sfântul prooroc Elisei şi cel dintru sfinţi părintele nostru Metodie, patriarhul Constantinopolului (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului 21
Imnografie.....29
Vieţile Sfinţilor - Sfântul ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului.....30
Sfântul ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului - drumul spre sfințenie..41
Sinaxar din 14 iunie.....42
Proloagele din 14 iunie 47
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul proroc Elisei; Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului 52
Sorin Ioniţe - Calendar ortodox - Sfântul proroc Elisei; Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului 54
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 14 iunie.....56
Pomenirea Sfântului proroc Elisei.....56
Pomenirea Sfântului Metodie, patriarhul Constantinopolului 57
Pomenirea Sfântului Ioan, mitropolitul Evhaitelor 58
Pomenirea Sfântului cuvios Nifon 58
Cântare de laudă la prorocul Elisei şi la Neeman căpetenia de oştiri 59
Cugetare 60
Luare aminte.....61
Predică despre smerenia care vine înaintea măririi 61
Orthodoxwiki - Metodie I al Constantinopolului.....63
Icoane.....66

În această lună (iunie), ziua a paisprezecea - Sfântul prooroc Elisei şi cel dintru sfinţi părintele nostru Metodie, patriarhul Constantinopolului (Minei)

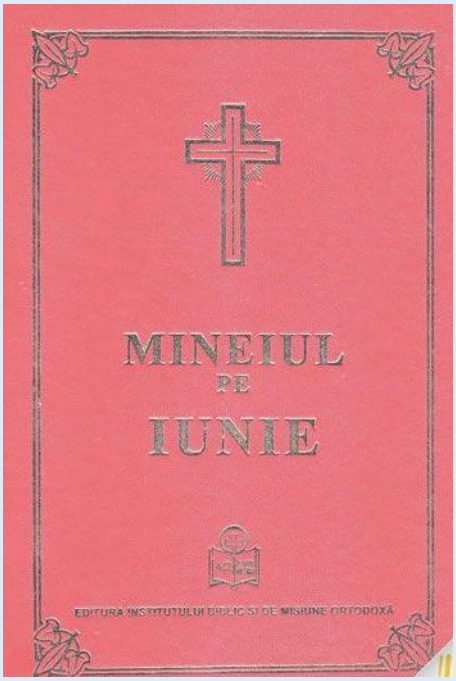

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale proorocului 3 şi ale ierarhului 3.

Stihirile proorocului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Bucură-te, Eliseie prea înţelepte, căci tu curăţindu-ţi cugetul de dezmierdările trupului, ai primit luminile Duhului mărite, şi le-ai împărtăşit şi celorlalţi tuturor, şi cu totul te-ai arătat în chip luminos. Pentru aceasta te-ai sălăşluit lângă Lumina cea neapusă, rugându-te totdeauna pentru noi cei ce le lăudăm pe tine.

Pe tine Eliseie fericite, lăsându-te râvnitorul Ilie, luminat cu darul său îndoit, cu adevărat s-a arătat căruţaş în văzduh, căruia asemănându-te prin dar ai încetat curgerile râului, şi ai trecut, cu bucurie fiind luminat şi slăvind pe Hristos.

Dăruit-ai odinioară somanitencei celei credincioase fiu de făgăduinţă, pe care murind l-ai înviat, ca un prooroc dumnezeiesc, cu sfinţenie minunându-te. Şi iarăşi arătat ai primenit cu sare, apele cele neroditoare spre rodire, şi cu darul Duhului, celui ce lucrează toate, ai săvârşit foarte nenumărate minuni; pentru aceasta te lăudăm, fericite.

Alte **Stihiri** ale ierarhului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Întărirea adevărului şi reazemul credinţei, şi părtinitor dogmelor te ştim pe tine. Ajutor bunei credinţe, şi locaş curăţiei şi vas ales de bună mireasmă a Duhului, şi comoară foarte mare a învăţăturilor, şi temelie Bisericii lui Hristos, descoperitorule de cele sfinte, Metodie.

Făcutu-te-ai organ de sineţi mişcat, răsunând cu suflările Preasfântului Duh, căci cu limba ta cea cu glas de foc, ai grăit ca un tunet cele dumnezeieşti, şi ai ars neghinele vrăjmaşilor celor cu credinţă rea, care nu se închină chipului Domnului şi Dumnezeului nostru, şi al prea curatei Maicii Lui, celor închipuite din vopsele materialnice.

Alesu-te-ai a fi în cetele preoţilor, şi întru adunările sihaştrilor, şi în danţurile mucenicilor, stând cu tărie până la sânge pentru Hristos, înfruntând nebunia judecătorului celui fărădelege. Şi din porunca împăratului celui fărădelege fiind băgat în mormânt, te-ai păzit nevătămat, părinte cugetătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Proorocule propovăduitorule al lui Hristos, de scaunul slavei niciodată nu te desparţi, şi la fiecare bolnav stai de faţă pururea. Şi cu cei de sus slujind, lumea o binecuvântezi pretutindenea fiind mărit, cere curăţire sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieţii, ţie ne rugăm: Roagă-te Stăpână cu Sfinţii apostoli şi cu toţi Sfinţii, să se miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat…

Dacă Te-a văzut prea curata spânzurat pe Cruce, tânguindu-se ca o Maică, striga: Fiul meu şi Dumnezeul meu! Prea dulcele meu Fiu! Cum suferi patimă de ocară.

Stihoavna din Octoih, şi această **Stihiră** a ierarhului, glasul al 4-lea, facere a lui Fotie patriarhul:

Stih: Preoţii Tăi Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate.

Cu veselie se împodobeşte astăzi Biserica lui Dumnezeu, cu bucurie strigând: Luminatu-mi-s-a frumuseţea mai mult decât toată cetatea; căci iată odorul cel mare al arhiereilor, măritul Metodie, şi-a făcut călătoria către Cer. Veniţi dar iubitorilor de prăznuire, adunarea ortodocşilor, ca înconjurând împreună dumnezeiescul sicriu, şi luând dintr-însul mulţime de vindecări, să ne rugăm, ca să ceară de la Hristos Dumnezeu, să se mântuiască lumea de tot eresul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Cu laude să cinstim credincioşilor, pe ramurile cele înalte ale proorocilor, şi pe luminătorii cei prea luminaţi ai lumii, pe Ilie şi pe Elisei, şi cu cântare să strigăm lui Hristos: Milostive Doamne, prin rugăciunile proorocilor Tăi dă poporului Tău iertare de păcate şi mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cele cereşti te laudă pe tine, Maică nenuntită ceea ce eşti plină de dar, şi noi prea slăvim naşterea ta cea neurmată, de Dumnezeu Născătoare, roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: Mucenicii Tăi Doamne...

Junicea cea nespurcată, văzând viţelul său spânzurat pe lemn de bunăvoie, tânguindu-se cu jale, striga: Vai mie prea iubite Fiule? Ce Ţi-a răsplătit Ţie adunarea nemulţumitorilor iudei? Vrând să mă lipsească pe mine de Tine Fiule întru-tot iubite.

Troparul, glasul al 4-lea: Cel ce a fost înger în trup temeiul proorocilor, al doilea mergător înainte al venirii lui Hristos, Ilie măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, bolile goneşte, şi pe cei leproşi curăţeşte. Pentru aceasta şi celor ce-l cinstesc pe dânsul, le izvorăşte tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al ierarhului, glasul al 8-lea*

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Metodie, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele din Octoih unul cu Irmosul pe 6, şi ale sfinţilor, două pe 8.

Canonul proorocului Elisei

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1-a

Irmos: Să cântăm Domnului celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a proslăvit.

Bucură-te, Eliseie care ai arătat pe pământ vieţuire întocmai cu îngerii, vieţuind în trup ca un fără de trup.

Păzindu-ţi proorocule ochiul sufletului cel fără materie, cu raza Duhului, te-ai învrednicit a vedea cele viitoare.

Cere de la Dumnezeu Eliseie vindecare, celor ce bolesc, şi curăţire greşelilor, celor ce curat te laudă.

A Născătoarei

Să cântăm Domnului, celui ce bine a voit să Se întrupeze fără de sămânţă din Fecioară, spre scăparea şi izbăvirea noastră.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea 1-a

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a eliberat din robia egiptenilor; că S-a Prea slăvit.

Mântuieşte-mă de răpirea, de jaful şi de robia păcatului, îndurătorule, şi îndreptându-mă către pocăinţă, răpeşte-mă către dragostea ta după vrednicie.

Râu de viaţă având inima ta înţelepte, te-ai făcut ca o gârlă Bisericii lui Dumnezeu, fiind plin de învăţături, şi adăpând faţa ei, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Uimindu-te tu de dragostea înfrânării, ai strămutat săltările patimilor, şi materia trupului către vârful nepătimirii, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iată tu Fecioară prea curată, zice Isaia, zămislind fără sămânţă în pântecele tău, pe Îngerul Sfatului celui mare, L-ai şi născut, şi ai rămas după naştere prea curată.

Canonul prooroculuiElisei

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi, şi pe Tine te laudă duhul meu.

Dumnezeiescul Ilie arătat fiind proorocit cu grai, te-a uns pe tine prooroc, de Dumnezeu insuflate mărite Eliseie.

Darul Sfântului Duh cel îndestulat, şi-a aflat odihnă, şi S-a sălăşluit întru tine, Eliseie pururea pomenite.

Aflându-te pe tine Stăpânul, că ţi-ai ogorât brazda sufletului cu ostenelile, a semănat întru tine darul cel proorocesc, Eliseie.

A Născătoarei

Pe tine te avem toţi creştinii scăpare, şi zid al nostru, şi pe tine te prea slăvim fără tăcere, ceea ce eşti nenuntită.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Cu căldura minţii şi cu râvna credinţei făcându-te căpetenie părinţilor, împotrivirea eresurilor, care era ca o uşă a iadului, o ai sfărâmat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind viaţa ta sfinţită, şi cuvântul tău dumnezeiesc, şi lucrarea prea mărită cu Dumnezeirea, a învistierit în inima ta suişuri de privire adevărată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Naşterea cea străină, ieşirea cea minunată, se sălăşluieşte în pântecele Fecioarei, şi firea care s-a alunecat de înşelăciune, dintru stricăciune o ai ridicat.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce Te lăudăm pe Tine.

Condacul ierarhului, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Luminând Biserica cu dogmele bunei credinţe, ai risipit ceaţa eresurilor, descoperitorule de cele sfinte Melodie, propovăduind tuturor, să închipuiască pe Hristos.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cu dumnezeiască mai-nainte vedere, te-a tras pe tine marele Ilie ucenic, înţelepte Eliseie, arătându-te prooroc luminat de Duhul. Pentru aceasta astăzi prăznuim prea sfântă pomenirea ta, cu cuget de bună credinţă cinstindu-te pe tine, împreună cu dânsul, mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a ierarhului, glasul al 4-lea*

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca soarele cel mare, cu strălucirile dogmelor şi ale minunilor, luminezi totdeauna plinirea lumii, învăţătorule de cele cereşti, prea fericite Metodie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a praznicului sau a Născătoarei

Întinzându-ţi mâinile cele prea curate, Fecioară Maică, acoperă pe cei ce nădăjduiesc la tine, şi strigă către Fiul tău: Hristoase, dă tuturor mila Ta.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua, dacă a văzut spânzurat pe Cruce, pe Cel ce L-a născut negrăit, cu tânguire a strigat: Prea dulce Fiule! Cum pătimeşti cu trupul voind ? Cela ce eşti fără de moarte.

Canonul prooroculuiElisei

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am proslăvit Dumnezeirea Ta.

Duhul cel Preasfânt te-a arătat pe tine tăietor de toată rădăcina a toată răutatea şi săditor de toată bunătatea, Eliseie prea fericite.

Cel ce cunoaşte mai-nainte cele viitoare, şi cheamă cele ce n-au fost ca şi cum ar fi, cunoscându-te mai-nainte vrednic, te-a rânduit pe tine mai-nainte proorocule Elisei.

Adunarea bunătăţilor urma vieţii tale, proorocule. Pentru aceea prăznuiesc acum popoarele şi mulţimile întru pomenirea ta.

A Născătoarei

Preacurată Fecioară roagă pe Dumnezeu, pe care L-ai născut, ca să dăruiască lăudătorilor tăi iertare greşelilor.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine, căci cu auzul am auzit, Doamne şi m-am înspăimântat că ai venit până la mine căutându-mă, pe mine cel rătăcit. Pentru aceea prea măresc marea pogorâre a Ta cea către mine, Mult Milostive.

Cu sudori ai semănat nevoinţele, în holda pocăinţei şi a privirii şi secerând spicul nepătimirii, te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi, şi pururea prăznuieşti cu cei fără de trup, Metodie.

Mânecând întru rugăciuni ai zămislit întru inima ta frica lui Dumnezeu, şi ai născut turmei tale hotare de dogme, prin Duhul, prin care îngrădind eresurile, se lăţeşte pământul Ortodoxiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-ţi alegerea voirii tale, cu untuldelemn al facerii de bine, te-ai făcut candelă neadormită săracilor, prea fericite. Pentru aceea ţi-a pricinuit ţie Hristos intrarea cămării de Mire împreună cu fecioarele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeiescul Cuvânt încăpând fără de sămânţă în pântecele tău Preacurată, iese asemenea la chip cu neamul omenesc fără de schimbare; drept aceea pentru milostivirea Sa, a şi pricinuit zidirii dumnezeiască înnoire din nou.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi Doamne cu poruncile Tale, şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Cine va povesti bunătăţile tale cele din fapte? Şi suişurile Duhului, cine va putea să le vestească, proorocule al lui Dumnezeu?

Aflând adâncimea darurilor lui Dumnezeu, Eliseie, ai izvorât proorocii dumnezeieşti, şi tămăduiri sufletului şi trupului, celor ce se apropie de tine.

Mormântul nu a acoperit acum isprăvile bunătăţilor tale Eliseie, ci de toţi se vestesc, lăudându-se.

A Născătoarei

Roagă pururea pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru prea curată Marie, cea neispitită de nuntă, ca să trimită credincioşilor mare milă.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor, Doamne, povăţuieşte-ne cu lumina poruncilor Tale; că afară de Tine pe alt dumnezeu nu ştim.

Lepădând dezmierdarea, ţi-ai hrănit sufletul cu înfrânare, având hrană rugăciunile cele neîncetate, şi cugetarea cea dumnezeiască, care înalţă pe smerenie.

Tu înţelepte ai ţesut haina Bisericii în faptă, întru care întărind a se cinsti chipul lui Hristos, cu credinţă ai luminat dogmele Ortodoxiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiasca putere a lui Hristos goneşti laţurile eresurilor, şi înjugând turma cu legătura dumnezeieştii dragoste, o păzeşti nemişcată întru nădejde, şi întru credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine Preacurată toţi te avem părtinire, şi negreşită ancoră nădejdii, şi ţinere şi acoperământ, şi zid şi pod, care duce la împărăţie.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor, rogu-mă. Căci către Tine am strigat, şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Mintea ta este curată, cuvântul tău prea limpede, că din izvorul cel curat curgeri de ape netulburate izvorăsc, ca să arate cele ascunse ale tale, fericite proorocule.

Suferit-ai prea lăudate nedespărţindu-te de învăţătorul tău, şi văzându-l făcând călătorie străină, te-ai înălţat cu dragoste făcându-te înălţat împreună cu dânsul, fericite Eliseie.

Văzând Eliseie pe învăţătorul tău că se ridică de la pământ, în căruţă cu patru cai de foc ai bunătăţilor, te-ai uimit, dar ai primit moştenire cojocul împreună cu darurile.

A Născătoarei

Cu rugăciunile tale prea curată Născătoare de Dumnezeu, să ne mântuim de cumplitele greşeli şi să dobândim dumnezeiasca strălucire, a Fiului şi Dumnezeului, Celui ce S-a întrupat din tine netâlcuit, prea curată.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Făcându-te jertfă şi jertfitor, te-ai plecat pe sineţi lui Dumnezeu prin credinţă, şi păzeşti înnoirea săvârşirii slujbei tale.

Mutându-te acum de la pământ către slava cea fără de materie, prin curăţirea rugăciunii tale celei cu osârdie, tămăduieşte sufletul meu, care este împresurat de spinii patimilor, cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiasca strălucire a înţelegerilor tale răzuind grosimea Scripturii, te-ai făcut condei degrab scriitor, Metodie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nepriceperea acoperă naşterea ta, căci minunat ai aplecat pe Cel fără de trup Fecioară, şi ai hrănit cu lapte pe Cel fără materie, şi în braţe ai purtat, pe Cel ce te-a zidit.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă pururea Fecioară!

Îndoit dar luând de la Duhul, prooroc minunat te-ai arătat tuturor marginilor, pe cei ce te laudă pe tine mântuindu-i din primejdii, şi dăruind darul minunilor tale, celor ce aleargă la tine cu credinţă, şi strigă: Bucură-te, proorocule minunate.

Icos: Soarele dreptăţii strălucind întru luminat sufletul tău, a gonit dintr-însul toată negura păcatului, şi te-a arătat pe tine prooroc prea luminat. Pentru aceasta şi noi strigăm aşa:
Bucură-te, cel ce nimic nu ai cinstit mai întâi decât pe Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai junghiat două perechi de boi ai tăi, de a mâncat norodul.
Bucură-te, cela ce ţi-ai părăsit toată averea ta;
Bucură-te, cela ce te-ai îmbogăţit cu bogăţie nefurată.
Bucură-te, că ai urmat Unsului, celui ce te-a chemat pe tine;
Bucură-te, că ai luat de la dânsul daruri.
Bucură-te, că ai luat cojocul lui Ilie;
Bucură-te, că degrab ai despărţit apa;
Bucură-te, că neudat ai trecut apele.
Bucură-te, păzitorule a multor suflete;
Bucură-te, cela ce ai cunoscut cunoştinţa cea ascunsă.
Bucură-te, cela ce şi după ce ai murit te-ai văzut ca un viu;
Bucură-te, proorocule minunate.

Sinaxar

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului prooroc Elisei.

Stih: Pe Ilie caii, iar pe Elisei darul cel îndoit,
În loc de cai, îngerii la Cer l-au suit.
Întru această lună întru a paisprezecea zi,
Elisei din viaţă se săvârşi.

Acesta a fost fiu lui Safat, din Aelmut, din pământul lui Ruvim, şi la acesta se făcu semn, căci, când s-a născut el în Galgala, junicea cea de aur, ce era în Silom, a zbierat tare, cât s-a auzit şi în Ierusalim. Deci a zis preotul pentru arătare, că prooroc s-a născut astăzi în Ierusalim, care va strica cele cioplite, şi va zdrobi cele vărsate. Şi a făcut Dumnezeu multe semne prin mâna proorocului Elisei. Deci murind, a fost îngropat în Samaria, în Sevastopoli.

Acesta a proorocit pentru venirea Domnului, şi a vindecat apele din Ierihon, care erau sterpe şi sărate, zicând: ***Acestea zice Domnul: Vindeca-voi apele acestea, şi se vindecară.*** Deci a înviat şi morţi, şi a curăţit de lepră pe Neeman Sirul, şi făcu de se umplu de lepră Ghiezi sluga lui, pentru iubirea de argint a lui, şi pentru neascultare. Şi mort fiind, a înviat pe un mort, şi a despărţit curgerea Iordanului, lovindu-l cu cojocul lui Ilie, încă şi alte multe minuni a făcut.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Metodie, arhiepiscopul Constantinopolului

Stih: Metodie făclie Bisericii fiind,
Mutându-se din cele de jos la ceruri este călătorind.

Acest sfânt şi mare arhiereu al lui Hristos, Metodie, a fost pe vremea lui Teofil iconomonahul. Deci înfruntând şi mustrând rătăcirea eresurilor şi a hulitorilor de icoane, cu dovediri înţelepţeşti, şi cu mărturii din Scriptură, şi îndreptând pe la bisericile lui Dumnezeu ortodoxa credinţă, şi pătimind multe nevoi de la eretici, închinându-se cinstitelor şi sfintelor icoane, a adormit în veci, izbăvire de scârbe nouă cerând. Şi se face prăznuirea lui în sfânta casă, întru care zac cinstitele sale moaşte, care este înlăuntrul bisericii celei mari a Sfinţilor şi atotlăudaţilor apostoli.

Tot în această zi prea cuvioasa Iulita, care cu pace, s-a săvârşit.

Stih: Pe Iulita o scoate din trup cu adevărat,
Cuvântul lui Dumnezeu cel ce pentru noi cu trup s-a arătat.

Tot în această zi, cuviosul Nifon cel ce a sihăstrit în muntele Atonului, la anul o mie trei sute treizeci, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Nifon prin lapte s-a arătat cu trezvire,
Căci prin trezvia gândului a trecut din vieţuire.

Tot în această zi, Sfântul sfinţitul mucenic Chiril episcopul Gortinei, celei din ostrovul Ciprului.

Stih: Chiril al Gortinei deşi bătrân se vedea fiind,
Însă tânără inimă către sabie era având.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Luat-ai fericite Elisei de la învăţătorul tău daruri îndoite întru Duhul Sfânt, şi întru Dânsul fiind purtat de Dumnezeu, strigai: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Toată viaţa şi darul cel îndestulat al învăţătorului tău ai câştigat, arătându-te odor fecioriei, şi cântând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Trecut-ai apa Iordanului, care o ai lovit, aducându-ţi aminte de învăţătorul tău, şi o ai trecut cu urme neudate, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

A Născătoarei

Bucură-te, Fecioară prea curată, că ai născut lumii pe Dumnezeu cu trup, care mântuieşti din rătăcire, pe cei ce cu credinţă te prea slăvesc pe tine, adevărată Născătoare de Dumnezeu, Stăpână prea curată.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur defăimându-l de trei ori fericiţii tineri, văzând Chipul lui Dumnezeu Cel Viu şi Neschimbat, prin mijlocul focului cântau: toată zidirea cea înfiinţată să laude pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Pahar înţelepciunii te-ai arătat, înţelepte, plin de bunătăţi, şi chemându-ţi turma cu propovăduirea vieţuirii tale celei prea înalte, o ai îndreptat, cugetătorule de Dumnezeu părinte, şi împreună cu dânsa strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu cinste ai ajuns părinte la locaşurile şi la săvârşirile celei de acolo, şi te veseleşti şi te bucuri împreună cu Domnul tău. Pentru aceasta te cinstim, prea fericite, strigând Celui ce te-a mărit: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu bărbăţia minţii fiindu-ţi; mijlocul încins, părinte Metodie, şi în toată viaţa fiind împodobit cu haina credinţei, ai alergat la ospăţul împărăţiei celei de sus, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fără de tată iese din tine, Cel fără de Maică din Tatăl, şi semnele curăţiei păzindule nevătămate, a arătat naştere fără de sămânţă, şi feciorie nespurcată, căci întru tine se înnoiesc legile firii.

Canonul prooroculuiElisei

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Domnul cel ce S-a prea slăvit în muntele cel sfânt, şi în rug prin foc a arătat lui Moise taina naşterii pururea Fecioarei, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Fost-ai sare dumnezeiască întru Duhul Sfânt, purtătorule de Dumnezeu Eliseie, şi cu sare ai vindecat apele cele sterpe, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Oprind răutatea cea fără viclenire a copiilor celor tineri, i-ai dat pe dânşii mâncare la fiarele mâncătoare de sânge, Eliseie proorocule, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Spălându-se Neeman în Iordan, şi curăţindu-se de lepră prin Elisei, însemna dumnezeiasca curăţire a Botezului, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei

Pe Domnul cel ce este în sânurile Tatălui celui necuprins de minte, şi negrăit S-a arătat la toţi în braţele Maicii celei neispitite de nuntă, lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care s-a...

Arătându-te tu înţelepte în casa lui Dumnezeu, ca un măslin foarte roditor, ai uns inimile săracilor cu untuldelemn al facerii de bine, şi cu desfătarea înfrânării, şi sufletului tău i-ai aprins făclie luminată.

Luminând podoaba ierarhiei cu lumina faptelor tale, te-ai arătat ţiitor de cheia curăţiei şi desfătare a înfrânării şi cu adevărat învăţător rugăciunilor, şi cale pocăinţei, şi lege vieţii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Vremea cea de căire pune înaintea ta roada pocăinţei, şi te îngrozeşte de tăierea smochinului celui neroditor, suflete al meu teme-te de blestem, şi hrăneşte pe Hristos cu bună rodirea bunătăţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu uita glasul rugătorilor tăi, ceea ce eşti părtinitoare înfricoşată, şi prin mijlocirile tale răpeşte-i din tot necazul şi de toată îngrozirea, căci rugăciunea ta cea de Maică, pleacă pe Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul proorocului Elisei

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine Fecioară curată, cei mântuiţi prin tine, cu cetele cele fără de trupuri, slăvindu-te pe tine.

Milostivindu-te către somaniteanca, care striga şi se tânguia, i-ai înviat copilul, pierzând moartea în urma dezlegării stârpirii, fericite.

Prin viaţa ta cea îmbunătăţită, cu cuvântul adevărului se îndrepta viaţa, şi cuvântul se întărea cu Duhul, mărite proorocule.

Odihnindu-te acum fericite Eliseie, întru săvârşire, prea fericite, roagă-te, să ne învrednicim noi mântuirii sufletelor noastre.

A Născătoarei

Stăpâne Mântuitorul meu, negrăit ai lucrat mântuirea mea, prin amândouă firile Tale, cu singură voirea de însăşi stăpânitoare.

Alt Canon, al ierarhului Metodie

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Veştejit-ai părinte meşteşugirile şi săgeţile vrăjmaşului, cu focul înfrânării, şi cu jăratecul curăţiei arzând nebunia trupului cea de materie, cu adevărat te-ai învrednicit de lumina cea de acolo, Metodie.

Nicicum lepădându-te pentru slăbiciunea trupului, te-ai nevoit din destul întru cele dumnezeieşti, nici nu ai ales bătrâneţile, văzând mai-nainte Scaunul celui vechi, precum a zis Daniil, ci ai trecut cu vederea slăbiciunea întru osteneli, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Petrecând în ceata patriarhilor, cânţi cântarea îngerilor împreună cu dânşii: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Tatăl cel născător, Fiul cel născut, şi Duhul, care este fără despărţire, Treime Sfântă, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mireasă şi Maică Fecioară, mulţimile îngerilor se roagă Fiului tău; primeşte-mă şi pe mine, ceea ce eşti nădejdea credincioşilor, şi dă pace lumii, şi biruinţă iubitorilor de Hristos conducătorilor noştri, şi mântuire nouă celor ce te lăudăm pe tine.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Luminânda:

Podobie: Cela ce ai împodobit Cerul...

Din plugar te-ai arătat prooroc, o Eliseie! Şi primind cojocul lui Ilie, ai tras şi duhul lui îndoit, şi cu dânsul împreună te cinstim pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă:**

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Ridicându-te ca soarele de la răsărit, ai apus la apusuri prin nevoinţe, şi acum ai luminat lumea cu învăţăturile tale prea înţelepte părinte Metodie, de Dumnezeu purtătorule, roagă-te pentru noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Noi întru tine ne lăudăm Născătoare de Dumnezeu, şi către Dumnezeu te avem părtinire, tinde mâna ta cea nebiruită, şi sfărâmă pe vrăjmaşii noştri, trimite slugilor tale ajutor de la Cel Sfânt.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Răsărit-a steaua bunei credinţe, de la apusul soarelui celui văzut marele între ierarhi Metodie, şi risipind ceata celor cu credinţă rea, s-a odihnit la răsăritul cel adevărat al Soarelui dreptăţii, lui Hristos Dumnezeului nostru; şi acolo petrecând cu dumnezeieştile cete, cele fără de trupuri, şi stând înaintea scaunului Treimii, ca un cuvios, ca un mucenic, ca un preot, ca un patriarh, cu fapta şi cu privirea, ne cere nouă mare milă, celor ce cu credinţă săvârşim sfântă pomenirea lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Podobie: A treia zi ai înviat...

Pocăinţă nu ai câştigat, suflete nepocăite. Ce te zăboveşti? Tăierea morţii se apropie, şi sfârşitul ca un fur soseşte; ci aleargă căzând la Născătoarea de Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Văzându-Te răstignit Hristoase ceea ce Te-a născut, striga: Ce taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum mori spânzurându-Te pe lemn cu trupul? Dătătorule de viaţă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului

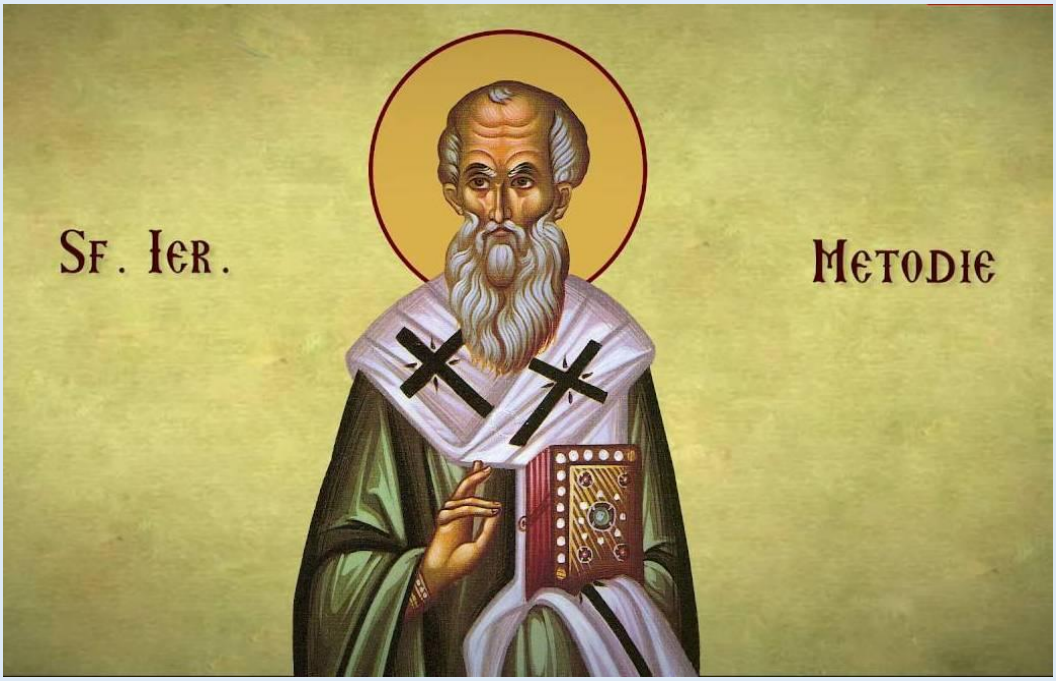

Canon de rugăciune la Sfântul ierarh Metodie -14 iunie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=V0eOieJxipI

***

Troparul Sfântului ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului, glasul al 8-lea: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte ierarhe Metodie, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1-a

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a eliberat din robia egiptenilor; că S-a Prea slăvit.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăveşte-mă de răpirea, de jaful şi de robia păcatului, îndurătorule şi îndreptându-mă către pocăinţă, răpeşte-mă către dragostea ta după vrednicie.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râu de viaţă având inima ta, înţelepte, te-ai făcut ca o gârlă Bisericii lui Dumnezeu, fiind plin de învăţături şi adăpând faţa ei, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Uimindu-te tu de dragostea înfrânării, ai strămutat săltările patimilor şi materia trupului către vârful nepătimirii, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iată tu, Fecioară prea curată, zice Isaia, zămislind fără sămânţă în pântecele tău pe Îngerul sfatului celui mare, L-ai şi născut şi ai rămas după naştere prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu căldura minţii şi cu râvna credinţei făcându-te căpetenie părinţilor, împotrivirea eresurilor, care erau ca o uşă a iadului, o ai sfărâmat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind viaţa ta sfinţită şi cuvântul tău dumnezeiesc şi lucrarea prea mărită cu Dumnezeirea, a învistierit în inima ta suişuri de privire adevărată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Naşterea cea neobişnuită, ieşirea cea minunată se sălăşluieşte în pântecele Fecioarei şi firea care a alunecat din înşelăciune, din stricăciune o ai ridicat.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine, căci cu auzul am auzit, Doamne şi m-am înspăimântat că ai venit până la mine căutându-mă, pe mine cel rătăcit. Pentru aceea prea măresc marea pogorâre a Ta cea către mine, Mult Milostive.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sudori ai semănat nevoinţele, în holda pocăinţei şi a privirii şi secerând spicul nepătimirii, te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi şi pururea prăznuieşti cu cei fără de trup, Sfinte Metodie.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mânecând întru rugăciuni ai zămislit întru inima ta teama de Dumnezeu şi ai născut turmei tale hotare de dogme, prin Duhul, prin care, îngrădind eresurile, se lăţeşte pământul Ortodoxiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-ţi alegerea voirii tale, cu untdelemnul facerii de bine, te-ai făcut candelă neadormită săracilor, prea fericite; pentru aceea ţi-a pricinuit ţie Hristos intrarea cămării de Mire împreună cu fecioarele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeiescul Cuvânt încăpând fără de sămânţă în pântecele tău, Preacurată, iese asemenea la chip cu neamul omenesc fără de schimbare; drept aceea pentru milostivirea Sa, a şi pricinuit zidirii dumnezeiască înnoire.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor, Doamne, povăţuieşte-ne cu lumina poruncilor Tale; că afară de Tine pe alt dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând dezmierdarea, ţi-ai hrănit sufletul cu înfrânare, având hrană rugăciunile cele neîncetate şi cugetarea cea dumnezeiască, care înalţă smerenia.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu, înţelepte, ai ţesut haina Bisericii în faptă, întru care întărind a se cinsti chipul lui Hristos, cu credinţă ai luminat dogmele Ortodoxiei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiasca putere a lui Hristos alungi laţurile eresurilor şi ajungând turma cu legătura dumnezeieştii dragoste, o păzeşti nemişcată, întru nădejde şi întru credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, Preacurată, toţi te avem părtinire şi ancoră sigură a nădejdii şi ţinere şi acoperământ şi zid şi pod care duce la Împărăţie.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te jertfă şi jertfitor, te-ai plecat pe sine lui Dumnezeu prin credinţă şi păzeşti înnoirea săvârşirii slujbei tale.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mutându-te acum de la pământ către slava cea fără de materie, prin curăţirea rugăciunii tale celei cu osârdie, tămăduieşte sufletul meu, care este împresurat de spinii patimilor, cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiasca strălucire a înţelegerilor tale răzuind grosimea Scripturii, te-ai făcut condei degrab scriitor, părinte Metodie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nepriceperea acoperă naşterea ta, căci minunat ai aplecat pe Cel fără de trup, Fecioară şi ai hrănit cu lapte pe Cel fără materie şi în braţe ai purtat, pe Cel ce te-a zidit.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai ară-tat, Lumina cea neapropiată.

Luminând Biserica cu dogmele dreptei credinţe, ai risipit ceaţa eresurilor, descoperitorule de cele sfinte, părinte Metodie, propovăduind tuturor să urmeze pe Hristos.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur defăimându-l de trei ori fericiţii tineri, văzând chipul lui Dumnezeu cel viu şi neschimbat, prin mijlocul focului cântau: toată zidirea cea înfiinţată să laude pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pahar înţelepciunii te-ai arătat, înţelepte, plin de virtuţi; şi chemându-ţi turma cu propovăduirea vieţuirii tale celei prea înalte, o ai îndreptat, cugetătorule de Dumnezeu părinte şi împreună cu dânsa strigai: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cinste ai ajuns, părinte, la locaşurile şi la săvârşirile cele de acolo şi te veseleşti şi te bucuri împreună cu Domnul tău. Pentru aceasta te cinstim, prea fericite, strigând Celui ce te-a mărit: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu bărbăţia minţii fiindu-ţi mijlocul încins, părinte Metodie şi în toată viaţa fiind împodobit cu haina credinţei, ai alergat la ospăţul împărăţiei celei de sus, strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fără de tată a ieşit din tine Cel fără de Maică din Tatăl şi semnele curăţiei păzindule nevătămate, a arătat naştere fără de sămânţă şi feciorie nespurcată, căci întru tine se înnoiesc legile firii.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu care S-a pogorât...

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-te tu, înţelepte, în casa lui Dumnezeu ca un măslin foarte roditor, ai uns inimile săracilor cu untdelemnul facerii de bine şi cu desfătarea înfrânării şi sufletului tău i-ai aprins făclie luminată.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminând podoaba ierarhiei cu lumina faptelor tale, te-ai arătat ţiitor al cheii curăţiei şi desfătării înfrânării, cu adevărat învăţător rugăciunilor, cale a pocăinţei şi lege a vieţii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Vremea cea de căire pune înaintea ta roadă pocăinţei şi te îngrozeşte de tăierea smochinului celui neroditor; suflete al meu teme-te de blestem şi hrăneşte pe Hristos cu bună rodirea virtuţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nu uita glasul rugătorilor tăi, ceea ce eşti părtinitoare înfricoşată şi prin mijlocirile tale scoate-i din tot necazul şi din toată îngrozirea, căci rugăciunea ta cea de Maică îmbunează pe Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veştejit-ai, părinte, meşteşugurile şi săgeţile vrăjmaşului, cu focul înfrânării şi cu jăratecul curăţiei arzând nebunia trupului cea de materie, cu adevărat te-ai învrednicit de lumina cea de acolo, părinte Metodie.

Stih: ***Sfinte părinte Metodie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nelepădându-te de credinţă pentru slăbiciunea trupului, te-ai nevoit din destul întru cele dumnezeieşti şi nu ai ales bătrâneţile, văzând mai înainte scaunul celui vechi, precum a zis Daniel, ci ai trecut cu vederea slăbiciunea întru osteneli, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Petrecând în ceata patriarhilor, cânţi cântarea îngerilor împreună cu dânşii: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Tatăl cel Născător şi Fiul cel Născut de Duhul, care este fără despărţire, Treime Sfântă, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mireasă şi Maică Fecioară, mulţimile îngerilor se roagă Fiului tău; primeşte-mă şi pe mine, ceea ce eşti nădejdea credincioşilor şi dă pace lumii şi biruinţă în toate poporului iubitor de Hristos şi mântuire nouă celor ce te lăudăm pe tine.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca soarele cel mare, cu strălucirile dogmelor şi ale minunilor, luminezi totdeauna plinirea lumii, învăţătorule de cele cereşti, prea fericite Metodie.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Întinzându-ţi mâinile cele prea curate, Fecioară Maică, acoperă pe cei ce nădăjduiesc la tine şi strigă către Fiul tău: Hristoase, dăruieşte tuturor mila Ta.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Mieluşeaua, dacă a văzut spânzurat pe Cruce pe cel pe care L-a născut în chip de negrăit, cu tânguire a strigat: Preadulce Fiule, cum pătimeşti cu trupul voind, cel ce eşti fără de moarte?

Imnografie

Condacul Sfântului ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului: Luminând Biserica cu dogmele dreptei credinţe, ai risipit ceaţa eresurilor, descoperitorule de cele sfinte, părinte Metodie, propovăduind tuturor să urmeze pe Hristos.

Troparul Sfântului ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curăţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte ierarhe Metodie, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-ierarh-metodie-patriarhul-constantinopolului-tropar

Vieţile Sfinţilor - Sfântul ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului

Cuvant Ortodox - Sfântul ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului - 14 iunie: https://www.youtube.com/watch?v=93LGjDKbgNk&list=PLQe0QKKQ08KHwD6N3zGwPi6zI9gxi24qy&index=40

***

Metodie, arhiereul lui Hristos, era din părţile Sicheliei. Din tinereţe a primit viaţa călugărească şi a sporit în multe fapte bune. Pe vremea împărăţiei lui Leon armeanul, luptătorul de icoane, scaunul patriarhiei Constantinopolului fiind ocupat de prea sfinţitul Nichifor, Sfântul Metodie avea rânduiala de apocrisarie. El a fost trimis de patriarh la episcopul Romei pentru trebuinţele bisericeşti şi a zăbovit acolo cam mult; deoarece Leon, rău credinciosul împărat, a izgonit de pe scaun pe prea sfinţitul Nichifor, iar în locul lui a ridicat pe cel de un gând cu dânsul, pe ereticul Teodot mincinosul, cel cu porecla Casiter.

Însă, după ce au murit, atât împăratul Leon cât şi mincinosul patriarh Teodot, Sfântul Metodie s-a întors din Roma cea veche în Roma cea nouă şi, având rânduiala preoţiei, slujea Domnului întru cuvioşie şi dreptate, luptându-se totdeauna împotriva eresului luptării de icoane, care într-acea vreme se întinsese foarte mult.

După Leon armeanul a luat împărăţia Mihail, supranumit Valvos sau Travlos, de acelaşi eres cu dânsul, iar scaunul patriarhiei din Constantinopol se ţinea de cei necredincioşi. Deci, fericitul Metodie suferea multă osteneală, luptându-se cu ere-

ticii, dovedindu-le şi înfruntându-i; de aceea era chinuit în legături şi în temniţă de rău credinciosul împărat.

Despre aceasta încredinţează grecul Zonara, care spune că Mihai Travos, măcar că la începutul împărăţiei sale s-a arătat bun, căci pe mulţi părinţi care au fost surghiuniţi de Leon armeanul pentru cinstirea icoanelor, i-a iertat de pedeapsă şi din legături le-a dat drumul; însă, nu după multă vreme, lepădând acea făţarnică facere de bine, şi-a dat pe faţă răutatea sa şi a început a prigoni pe cei dreptcredincioşi şi, afară de mulţi alţii care au fost munciţi, s-a sculat cu mânie şi contra Sfântului Metodie şi a lui Eftimie, arhiepiscopul Sardicei. Deci, pe Eftimie l-a izgonit, pentru că cinstea sfintele icoane, iar pe Metodie l-a închis în temniţa din Crit.

Acelaşi Zonara, scrie despre împăratul acela cât era de rău cu credinţa; astfel Mihail Travlul urma întru toate lui Copronim, că, fiind supus jidovilor, poruncea să postească sâmbăta, iar învierea morţilor nu credea că va fi. De aceea, bunătăţile cele ce vor să fie le defăima şi râdea de sfinţii prooroci, zicând că sunt diavoli. Păcatele trupeşti nu le socotea ca păcate, iar pe Iuda vânzătorul îl socotea că este mântuit, socotindu-l sfânt. Înţelepciunea Scripturilor îi era foarte urâtă şi nu lăsa pe oameni să-şi dea copiii la învăţătura cărţii, ca să nu se vădească nebunia lui, de cei ce ştiu puterea şi tainele dumnezeieştilor Scripturi; ci voia să urmeze toţi rătăcirii lui întru neştiinţă şi fără de carte.

Acestui rău credincios împărat se împotrivea foarte tare Sfântul Metodie, ca un prea înţelept şi iscusit în dumnezeiasca Scriptură, în dogmele credinţei celei drepte şi în rânduiala Sfinţilor Părinţi; de aceea era chinuit ca un mărturisitor al adevărului, nu numai cu legături şi cu temniţă, ci şi cu bătăi.

După moartea lui Mihail Travlul, împărăţia grecească a luat-o fiul său, Teofil, care, precum a fost moştenitor al scaunului împărătesc, tot aşa a fost şi al credinţei sale celei rele. El muncea pe mulţi pentru dreapta cinstire a sfintelor icoane, însă iubea înţelepciunea Sfintei Scripturi.

Şcolile cele pustiite din Constantinopol le-a înnoit, poruncind ca iarăşi să se înveţe carte în ele. Tot el a eliberat pe Sfântul Metodie, precum scrie despre aceasta istoricul grec Mihail: *"Dumnezeu a scos din legăturile cele întunecoase pe Metodie cu oarecare închipuire nouă şi minunată; căci, ştiind că Teofil iubea înţelepciunea Scripturii şi îndeletnicindu-se adeseori la citirea cărţilor, a aflat oarecare carte greu de înţeles şi nu putea să tâlcuiască cele scrise într-însa. Când cineva dintre ai săi i-a spus că nu este între oameni altul care să poată tâlcui cu înlesnire cărţile cele greu de înţeles, decât Metodie cel închis în temniţa din Crit, împăratul îndată*

a trimis şi a scos din legături pe Sfântul Metodie. Deci, văzându-l şi vorbind cu el, l-a cu-noscut că el este acel bărbat înţelept şi, lăsându-l liber, îl avea pe el în cinste".

După ce sfântul a câştigat libertate, iarăşi se lupta cu ereticii, învăţându-i să dea sfintelor icoane cinstea şi închinăciunea cea vrednică. Astfel, iarăşi a pornit spre mânie pe cei potrivnici şi chiar împăratului i se aducea de ştire despre aceasta, tulburându-se cu mânie asupra sfântului, însă l-a răbdat până la o vreme.

Într-acea vreme, grecii au avut un război cu turcii şi era nevoie ca împăratul singur să meargă la război. Deci, mergând împăratul în tabără, a luat cu dânsul şi pe Sfântul Metodie; pe de o parte ca pentru rugăciune, iar pe de alta, pentru vorbele şi întrebările din Sfintele Scripturi, ce le avea cu dânsul şi pe care Sfântul Metodie lesne le dezlega, pentru că se temea că, rămânând singur în Constantinopol, să nu facă tulburare în popor şi sculare contra celor ce nu se închină sfintelor icoane; căci cuviosul era iubit poporului, ca un bărbat sfânt, învăţător şi iscusit nu numai în lucrurile cele duhovniceşti, dar ştia bine şi ocârmuirea cetăţii.

De aceea împăratul, nelăsându-l pe el singur în cetate, l-a luat cu dânsul printre ostaşi. Dar după ce, cu voia lui Dumnezeu, turcii au biruit pe greci şi au sfărâmat toată puterea lui Teofil, încât abia a scăpat singur şi cu puţină oaste, atunci mânia sa asupra Sfântului Metodie, ţinută în inimă, a dat-o pe faţă. Pentru că rău credinciosul împărat zicea: "De aceea ne-a lăsat pe noi Dumnezeu să fim biruiţi de vrăjmaşi pentru că printre noi se află închinători de idoli!" Ticălosul, grăind astfel, numea sfintele icoane idoli.

La acestea Sfântul Metodie, răspunzându-i împotrivă, i-a zis: "Pentru aceea s-a mâniat Domnul împotriva creştinilor, fiindcă este necinstit de dânşii în sfânta Sa icoană, şi de aceea i-a eliberat ca să fie călcaţi de vrăjmaşi".

Atunci împăratul, umplându-se de mânie, i-a dat multe bătăi şi l-a trimis la surghiunie într-o insulă oarecare.

Acolo a poruncit să-l închidă într-un mormânt săpat adânc în chip de peşteră, împreună cu doi tâlhari şi să nu-l lase să vadă lumina zilei.

Deci, Metodie petrecea acolo ca un mort în sânurile pământului, ca şi Iona în pântecele chitului şi mulţumea lui Dumnezeu.

Împăratul pusese pe un pescar oarecare să-i dea mâncare foarte puţină, atât cât să nu moară de foame, ci să i se lungească viaţa, ca astfel să pătimească cât mai mult în mormântul acela.

În acea vreme, Teofil a muncit pe doi Sfinţi mărturisitori, Teodor şi Teofan, pentru cinstirea sfintelor icoane şi, însemnându-le feţele cu scrisori de fier, i-a trimis în surghiun.

Deci, fiindu-le calea alături de insula în care Sfântul Metodie şedea închis în mormânt, s-au întâlnit din întâmplare în cale cu pescarii care îl hrăneau pe cel legat şi au aflat de la dânşii toate cele întâmplate Sfântului Metodie. Dar, de vreme ce nu era cu putinţă a se vedea cu dânsul, căci erau cumpliţi cei ce îi păzeau, au trimis prin acel pescar multe închinăciuni într-o scrisoare.

Sfântul Metodie, citind acea scrisoare şi aflând încă şi din povestirile pescarului de acei sfinţi purtători de chinuri, s-a mângâiat cu duhul şi a mulţumit lui Dumnezeu, Care i-a întărit într-o nevoinţă ca aceasta. Deci, le-a răspuns înapoi prin următoarele rânduri:

Celor scrişi sus în cartea cea neuitată,
Din care fiecare este cu faţa însemnată,
Pe legăturile acelora, le sărută cel legat,
Care, viu, mai înainte de moarte, este îngropat.

Sfântul Metodie a petrecut în acea închisoare de mormânt până la moartea lui Teofil. După aceea, viteazul mărturisitor a văzut iar lumina zilei şi şi-a deschis gura spre mărturisirea dreptei credinţe, după ce moartea închisese ochii lui Teofil în ţărâna mormântului şi, gura hulitoare a aceluia închizând-o în mormânt, i-a făcut tăcere limbii lui celei bârfitoare.

După moartea lui Teofil, a luat împărăţia Mihail, al treilea fiu al lui, cu acelaşi nume; dar împărăţia o conducea maica lui, Teodora, fiind prea tânăr împăratul Mihail, fiul ei. Acesta primind cârmuirea împărăţiei, întâi a început a se îngriji de pacea Bisericii lui Hristos, care era foarte tulburată de luptătorii împotriva sfintelor icoane; pentru că acea luptă, începând din zilele împăratului Leon Isaurul, a ţinut până la moartea lui Teofil. Deci, trecuse 120 de ani de când icoana lui Hristos era călcată şi batjocorită de creştini; de aceea se şi veneau multe răutăţi asupra împărăţiei creştinilor, pentru că, în acei ani, multe ţări creştineşti au fost supuse turcilor, care le-au luat în stăpânirea lor.

Pe vremea aceea, împărăţia grecească şi cea romană făceau o singură împărăţie, pentru că, de la început, împăratul grecesc al Constantinopolului - Roma cea nouă - stăpânea şi Roma cea veche. Deci, Răsăritul şi Apusul se stăpânea de un sceptru, adică de împăratul grecesc. Dar, pentru înmulţirea eresului luptătorilor de icoane şi pentru vărsarea sângelui mărturisitorilor celor fără de număr ai dreptei credinţe, care erau munciţi cumplit de luptătorii de icoane, Apusul s-a despărţit de stăpânirea împăraţilor greceşti şi şi-a pus alt împărat. Deci, împăratul grecesc a rămas a stăpâni numai ţara grecească singură şi nici pe aceea întreagă, deoarece Sfânta Cetate a Ierusalimului cu Palestina, cu Siria, cu Arabia, şi Egiptul cu părţile de sub stăpânirea lui, căzuse sub stăpânirea turcilor.

Toate acestea veniseră de la Dumnezeu pentru păcatele creştinilor, care se abătuseră de la dreapta credinţă, căzuseră în eresuri şi călcau sfintele icoane în picioare.

Privind şi socotind acestea, dreptcredincioasa şi plină de înţelegere împărăteasa Teodora, cea de Dumnezeu însuflată, s-a sârguit să piardă din împărăţia creştinească acel blestemat eres al luptătorilor de icoane; iar dreptcredincioasa cinstire a sfintelor icoane s-o întoarcă Sfintei Biserici, Mireasa lui Hristos, ca pe o frumoasă podoabă şi astfel să întărească dreapta credinţă. Deci, a poruncit ca îndată să elibereze din legături şi din temniţe şi de la pedeapsă pe toţi mărturisitorii dreptei credinţe, să vină în Constantinopol la sinod şi cinste cuviincioasă să aducă icoanelor celor sfinte din Bisericile lui Dumnezeu.

În vremea aceea, a fost scos şi Sfântul Metodie din închisoarea mormântului său. Dar, de vreme ce atunci era pe scaunul patriarhiei - ca o urâciune a pustiirii la locul cel mai de cinste - mincinosul patriarh Ioan, cel numit Anie, ereticul şi fermecătorul, acela care fusese ridicat la scaunul patriarhiei de împăratul Teofil, Sfinţii Părinţi nu voiau să aibă împărtăşire cu dânsul. Pentru aceea, de la început, dreptcredincioasa împărătească l-a izgonit de la vie, ca pe un păzitor sălbatic, adică de la Biserica lui Hristos, şi de la scaunul patriarhiei; deci, s-a ales ca patriarh, cu bunăvoinţa lui Dumnezeu, Metodie.

Acest sfânt mărturisitor şi mucenic, a fost ridicat la scaun cu mare bucurie de întregul şi credinciosul său popor. Această ridicare a lui, după alegerea lui Dumnezeu, mai mult decât după cea omenească, s-a încredinţat mai înainte că se va face, prin proorocia cuviosului Ioanichie cel mare, de care lucru se scrie astfel în viaţa lui: *Evstratie, egumenul mănăstirii Avgarov, a întrebat odată pe cuviosul Ioanichie: "Părinte, până când vor fi călcate sfintele icoane şi nu se vor da Bisericii, iar prigonitorii se vor înmulţi şi turma lui Hristos o vor răpi ca nişte fiare sălbatice?"*

Sfântul Ioanichie a răspuns: "Frate, să mai aştepţi puţin şi vei vedea puterea lui Dumnezeu. Pentru că va lua ocârmuirea bisericească un oarecare Metodie cu numele. Acela, prin duhul dumnezeiesc, o va îndrepta şi eresurile le va pierde şi cu dogmele cele credincioase va cântări Biserica şi va aduce alinare şi unire la un gând; iar pe cei potrivnici îi va smeri dreapta Celui Preaînalt".

Această proorocie a cuviosului Ioanichie s-a împlinit la Sfântul Metodie, căci, după moartea lui Teofil, a fost numit patriarh al Constantinopolului. El a fost vrednic de o dregătorie ca aceea, ca unul ce era stâlpul cel tare al dreptei credinţe, întărirea cea neclătită, ostaşul lui Hristos cel împodobit cu mucenicie, cel mai înainte însemnat de Dumnezeu spre acea arhierie şi de bărbatul cel înaintevăzător şi mai înainte înştiinţat. Acesta, cu împărăteasa Teodora cea drept credincioasă, adunând în Constantinopol sinod de Sfinţi Părinţi, au întărit dogmele cele credincioase ale sfântului şi marelui a toată lumea al şaptelea Sinod, care s-a adunat mai înainte în Niceea, pe vremea împărăţiei lui Constantin şi a Irinei, contra luptătorilor de icoane şi a dat anatema pe cei ce se împotriveau la acele dogme aşezate la al şaptelea Sinod a toată lumea, ţinut în al doilea rând.

Deci, veselind cu totul credinţa, a împăcat tulburarea bisericească, a prefăcut în alinare toată furtuna şi învăluirea, şi au adus icoanele în Biserica Domnului cu mare dănţuire, în cea dintâi Duminică a Sfântului marelui post al Paştelui. Şi s-a făcut bucurie nu numai în Constantinopol, ci în toată partea cea de sub cer, pe unde se afla dreapta credinţă cea creştinească.

Biruind pretutindeni dreapta credinţă şi toţi creştinii dănţuind creştineşte, se rupeau de zavistie inimile acelora, în care era înrădăcinat eresul luptării de icoane. Unul ca acela era Anie, adică patriarhul Ioan, cel ce s-a numit mai înainte mincinos şi care a fost lepădat de pe scaun de fratele lui, Arsabar, cel ce avea în palatul împărătesc rânduiala de patriciu, şi alţi oarecare, unii din boierii cei cu dregătorii, iar alţii din rânduiala mai mică. Aceia, nepricepând ce să facă, socoteau în sine că ar putea să aducă hulă asupra prea sfinţitului Metodie.

***

Deci, Anie a îndemnat pe o femeie deşteaptă, care era de un gând cu el şi al cărui fiu a fost voievod în Smirna. Acelei femei i-a dat mult aur, ca, mergând la împărătească şi la credincioşii cei ce erau puşi lângă împăratul cel tânăr, să le spună, că Metodie, noul patriarh, a păcătuit cu ea. Aceasta au scornit-o ticăloşii, socotind că, dacă îl vor necinsti, se va duce vestea rea şi nume hulit despre dânsul şi atunci ei vor putea cu înlesnire ca şi învăţătura lui şi sfintele icoane iarăşi să le hulească pe faţă. Deci, ducându-se acea femeie la împărătească şi la boierii cei puşi lângă

împăratul cel tânăr, a spus acel lucru, dând plângere contra sfântului şi nevinovatului bărbat. Acea femeie, ca să i se creadă minciuna ca un adevăr, vărsa lacrimi din ochi, ca şi cum ar fi fost silită de noul patriarh Metodie.

Atunci toţi s-au minunat de acel lucru şi s-au smintit; deci, îndată s-a lăţit această veste prin toată cetatea, tulburând pe cei dreptcredincioşi. Iar cei rău credincioşi se bucurau şi dănţuiau. Unii batjocoreau pe cei dreptcredincioşi şi, ocărându-i, le ziceau: "Iată ce fel de patriarh aveţi şi unuia ca acesta urmaţi?"

Prea sfinţitul Metodie, auzind aceasta, s-a minunat, de unde i-a venit acea năpastă. Însă, având conştiinţa curată, se bucura cu duhul de ispita cea fără de vină; dar s-a cuprins de mare mâhnire pentru sminteala poporului atât de mult şi pentru batjocorirea care le venea la toţi cei dreptcredincioşi de la cei rău credincioşi.

Deci, iată ce a făcut Metodie, marele arhiereu, bărbat nevinovat cu mâinile şi curat cu inima, care şi-a păzit fără de prihană curăţenia trupului său din pântecele maicii sale, vrând ca nu atât pentru sine să lepede prihana cea mare cu minciuna, ci mai mult să ridice sminteala din Biserică şi să astupe gurile cele mincinoase ale ereticilor. El a gândit că, deşi este cu ruşine, o să-şi descopere boala cea tăinuită a trupului său, care până atunci nu era ştiută de nimeni, adică, să arate şi să dovedească cum că nu ar putea el să facă amestecarea păcatului trupesc. Deci, trimiţând la palatul împărătesc, a cerut judecată dreaptă, care să cerceteze faptele între el şi femeia aceea.

Stând înainte la judecata feţelor celor cinstite, şi neavând ce să grăiască altceva afară de nevinovăţia sa, nici să nu se sfădească cu femeia cea fără de ruşine, a lepădat ruşinea cea firească şi cuviincioasă a unui om ca acela - fiind silit de primejdie - în faţa tuturor şi-a descoperit haina până la goliciune; deci, şi-a arătat locul cel tăinuit al trupului care era cuprins de vătămare. Atunci toţi au cunoscut că clevetirea acelei femei era mincinoasă; pentru că au văzut că era cu neputinţă unui om atât de bolnav să se amestece cu păcatul trupesc.

Deci, îndată s-au bucurat dreptcredincioşii că s-a ridicat ocara de la fiii dreptei credinţe şi s-a pierdut sminteala din Biserică.

Vestea aceasta a cuprins pe cei rău credincioşi şi le-au astupat gurile lor cele hulitoare; iar durerea s-a întors la capul lor şi batjocorirea spre ruşinarea şi defăimarea lor.

Prea sfinţitul patriarh Metodie, fiind întrebat de acei cinstiţi judecători, prin ce întâmplare i s-a făcut lui acea boală, el le-a răspuns: ***"Când am fost trimis de prea sfinţitul patriarh Nichifor la episcopul Romei, zăbovind acolo, mi-a venit de la ispititorul trupului - îngerul satanei - o poftă foarte mare spre păcatul trupesc şi o grozavă aprindere a mădularelor, încât mă luptam ziua şi noaptea cu patima aceea, muncindu-mă cu postul, cu privegherea şi cu tot felul de osteneli omorâtoare. Dacă am văzut că nu se depărtează de la mine acea patimă, socotindu-mă aproape de cădere, m-am aruncat cu lacrimi înaintea Sfântului apostol Petru, încredinţându-mă în ajutorul lui şi cerând uşurare de la dânsul, ca el, cu puterea darului său pe care îl primise de la Dumnezeu, să-mi uşureze patima şi să mă izbăvească de războiul cel trupesc, ca să nu mă lase să-mi spurc trupul meu cel sfinţit de curăţie. Adormind eu puţin, în grija aceea, mi s-a arătat Sfântul apostol Petru şi cu dreapta sa s-a atins de părţile cele ruşinoase ale trupului meu. Din această atingere am simţit o durere, ca şi cum a ars cu foc acel loc şi am suspinat foarte tare. Apostolul mi-a zis: "De acum nu vei mai simţi plăcere de păcatul cel trupesc; iar eu îndată deşteptându-mă, m-am aflat că primisem această vătămare şi acest fel de boală precum vedeţi".***

Auzind acestea judecătorii de la sfântul, s-au umilit şi au judecat că este nevinovat păcatului. Iar pe femeia aceea au poruncit s-o muncească să afle de la cine a fost îndemnată să clevetească de rău pe arhiereul lui Dumnezeu, cel nevinovat şi curat. Şi îndată au stat de faţă muncitorii ca să ia pe acea femeie spre muncire. Însă, văzând sabia trasă, locul pregătit şi toiege cu ghimpi ascuţiţi, s-a temut foarte mult şi, mai înainte de a o munci, a spus adevărul, arătând pe nume pe toţi cei ce au îndemnat-o şi au învăţat-o pe ea, spunând şi aurul ce i se dăduse de îndemnătorii ei şi în ce loc este pus în casa ei.

Atunci judecătorii au trimis slugi credincioase la casa ei, care mergând, au găsit aurul la locul acela, în care a spus ea şi l-au adus la judecători. Ei au hotărât dreapta judecată contra acelei femei şi contra îndemnătorilor ei, adică să fie pedepsiţi cu moartea.

Dar, prea sfinţitul patriarh Metodie, fiind fără de răutate, credincios şi adevărat următor al Domnului său, n-a lăsat să se facă aceea şi i-a iertat şi i-a eliberat, nu numai de la moarte, ci şi de la bătăile ce li se cădeau. Pe toţi vrăjmaşii săi îi pedepsea cu această pedeapsă: în toate sărbătorile mari de prăznuire să meargă de la biserica Vlaherna, a Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, cu rânduială şi cu lumânări aprinse, la biserica sobornicească a Sfintei Sofia, şi acolo, stând lângă uşile bisericeşti, să-şi primească anatema în urechile lor.

Atunci au tăcut gurile ereticeşti cele hulitoare, iar eresul luptătorilor de icoane din Constantinopol s-a pierdut până la sfârşit, cu darul lui Dumnezeu, cu rugăciunile şi cu sârguinţa cea neadormită a plăcutului lui Dumnezeu prea sfinţitul patriarh Metodie, care pentru minciuna ce se scornise contra lui fără de vină, s-a arătat mai luminat şi mai slăvit; iar potrivnicilor nu li s-a dat pedeapsa pe care David o cerea de la Dumnezeu, celor ce i-au greşit, zicând: Umple feţele lor de ocară, şi vor căuta numele Tău, Doamne. Pentru că, orbindu-i răutatea şi împietrindu-li-se inima, la cele dintâi fapte rele ale lor au adăugat alte răutăţi mai mari.

Astfel mincinosul patriarh Ioan, căruia îi zicea Anie, fiind începător al acelei răutăţi, a fost trimis la pocăinţă într-o mănăstire. Iar pe când era acolo, a văzut sfintele icoane ale Mântuitorului Hristos, ale Preacuratei Născătoare de Dumnezeu şi ale sfinţilor îngeri, înnoite de cei dreptcredincioşi, după stricarea care se făcuse de luptătorii de icoane. Deci, a poruncit diaconului său să le scoată ochii sfinţilor de pe sfintele icoane. Diaconul a făcut după cum i s-a poruncit.

Despre aceasta s-a înştiinţat împărateasa Teodora, care, râvnind după Hristos Dumnezeu, a poruncit ca însuşi acelui eretic patriarh mincinos să-i scoată ochii; dar, fiind rugată de oarecare cinstiţi senatori, nu i-a mai scos ochii, ci a poruncit să-i dea două sute de lovituri cu nişte bice tari, celui ce era vrednic de nenumărate munci de moarte; de vreme ce şi el, la vremea stăpânirii sale de puţin timp, pe mulţi i-a muncit până la moarte pentru dreapta credinţă, el care, fiind la pedeapsă, nu înceta a face batjocură la sfintele icoane.

Prea sfinţitul patriarh Metodie, după toate acele tulburări bisericeşti şi după multele sale primejdii, pe care le-a răbdat pentru sfintele icoane, a îndreptat ocârmuirea bisericească în linişte şi în pace, împodobind scaunul patriarhiei Constantinopolului, cu chipul şi cu viaţa sa, cea asemenea cu îngerii, păzind bine turma cea cuvântătoare a oilor lui Hristos şi săturându-o cu păşunea învăţăturilor celor insuflate de Dumnezeu.

El în toate zilele înmulţea cinstea sfintelor icoane, cinstind în icoane pe însăşi feţele acelora care se închipuiesc prin zugrăvirea icoanelor. ***Împreună cu cinstirea icoanelor, s-a sârguit să întărească în Constantinopol şi venerarea cinstitelor moaşte ale sfinţilor şi plăcuţilor lui Dumnezeu, să li se dea iarăşi cinstea vrednică***; căci, pe vremea stăpânirii ereticeşti, împreună cu sfintele icoane erau necinste şi moaştele sfinţilor, fiind călcate cu picioarele, târâte pe uliţe cu batjocură, aruncate în noroi, în gunoi şi defăimate prin arderea focului sau prin înecare în apă. Numai acelea erau păzite întregi pe care mâinile drept credincioşilor s-au grăbit să le ascundă de la faţa celor rău credincioşi în sânurile pământului;

astfel în Constan-tinopol nici nu puteai să auzi de moaştele plăcuţilor lui Dumnezeu.

Deci, prea sfinţitul Metodie, arhiereul lui Hristos, se sârguia iarăşi să îmbogăţească Constantinopolul cu moaştele sfinţilor şi să înveţe pe poporul cel drept credincios la cinstirea cea cu vrednica datorie a lor.

Întâi moaştele Sfântului Teodor Studitul, care, după 18 ani ai mutării lui la Dumnezeu, erau întregi, fără de stricăciune, au fost aduse cu cinste de la Heronis, la Constantinopol.

Apoi moaştele prea sfinţitului patriarh Nichifor, stăpânul său, de care a fost trimis la episcopul Romei, le-a adus asemenea cu cinste în Constantinopol. Despre aceasta s-a scris pe larg la 13 zile ale lunii martie.

Apoi şi trupul său mult ostenit şi mult chinuit, prin curăţie, s-a prefăcut în moaşte nestricăcioase şi îl gătea, ca pe o vistierie de mult preţ, Bisericii Constantinopolului; pentru că se apropia de fericitul său sfârşit pe care l-a văzut mai înainte. El s-a înştiinţat şi din proorocia cuviosului Ioanichie, de vremea cât va fi el patriarh şi când şi îşi va lua obştescul sfârşit.

Căci amândoi, fiind înainte văzători în Sfântul Duh, unul altuia şi-au ştiut mai înainte moartea lor, precum se povesteşte aceasta în viaţa cuviosului Ioanichie, astfel:

În al cincilea an al împărăţiei lui Mihail, părintele Metodie patriarhul, văzând mai înainte că se apropie ducerea la Domnul a lui Ioanichie, a mers la el cu clerul său, cerând cea mai de pe urmă binecuvântare şi rugăciune.

Cuviosul Ioanichie, vorbind mult cu Sfântul Metodie şi învăţându-i dreapta credinţă pe cei ce veniseră cu el, i-a proorocit lui Metodie ca şi el, după sfârşitul lui, va trece din această viaţă vremelnică în cea veşnică. Apoi, făcând rugăciune şi sărutându-se unul pe altul cu sărutarea cea mai de pe urmă, s-au despărţit. Patriarhul s-a întors întru ale sale, iar cuviosul părinte Ioanichie a rămas în chilia sa, rugându-se şi pregătindu-se mai înainte de sfârşitul său.

A treia zi după plecarea patriarhului, cuviosul şi purtătorul de Dumnezeu, Părintele nostru Ioanichie, a trecut la Domnul în patru zile ale lunii noiembrie.

În luna a opta după moartea lui, prea sfinţitul patriarh Metodie s-a odihnit şi el întru Domnul, în 14 zile ale lunii iunie.

Astfel s-a împlinit proorocia cuviosului Ioanichie, pe care a proorocit-o patriarhului, că, fără întârziere, va veni după el din această viaţă vremelnică la cea veşnică.

După ce Sfântul Metodie s-a mutat către Domnul, multă plângere şi tânguire a fost pentru el în toată Biserica Constantinopolului, lipsindu-se de un mare şi luminător părinte ca acesta a toată lumea. Apoi i-au făcut lui îngropare cinstită, precum se cădea unui atât de mare arhiereu.

Sfântul Metodie, păstorind Biserica lui Hristos patru ani şi trei luni, a trecut la viaţa cea nelipsită cu anii, numărându-se în ceata sfinţilor ierarhi şi a stat înaintea Arhiereului cel Mare, Începătorul păstorilor, Cel ce a străbătut cerurile, Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel de toţi sfinţii slăvit, căruia şi de la noi, păcătoşii, să-I fie cinste şi slava, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul ierarh Metodie, patriarhul Constantinopolului - drumul spre sfințenie

Numit patriarh după ce fusese închis șapte ani într-o peșteră, Sfântul Metodie a reintrodus închinarea la icoane și a restaurat multe biserici, recuperând sfinte moaște de la păgâni și povățuindu-i pe toți spre dreapta credință.

Născut în Sicilia, într-o familie bogată, Sfântul Metodie a ales calea monahismului de tânăr și a luptat fără încetare împotriva ereziei iconoclaste. Ajuns într-o temniță din Akrita, la porunca împăratului, a fost eliberat de către Teofil, care preluase împărăția.

Stând în preajma noului împărat, Sfântul Metodie a fost învinovățit apoi că din pricina lui s-ar fi pierdut o luptă cu arabii, pentru că el încă susținea închinarea la icoane. Așa că a fost torturat, desfigurat și dus într-o peșteră din insula Antigonos, fiind închis acolo împreună cu doi tâlhari, vreme de 7 ani, până la moartea împăratului.

Împărăteasa, Teodora, fiind închinătoare la icoane, a cerut să fie eliberați toți cei închiși, încât Sfântul Metodie a fost numit patriarh al Constantinopolului și a reintrodus, printr-un Sinod local, închinarea la sfintele icoane. A lăsat în urmă și un set de reguli pentru cei convertiți și multe pastorale și imnuri bisericești.

Sinaxar din 14 iunie

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Metodie, arhiepiscopul Constantinopolului.

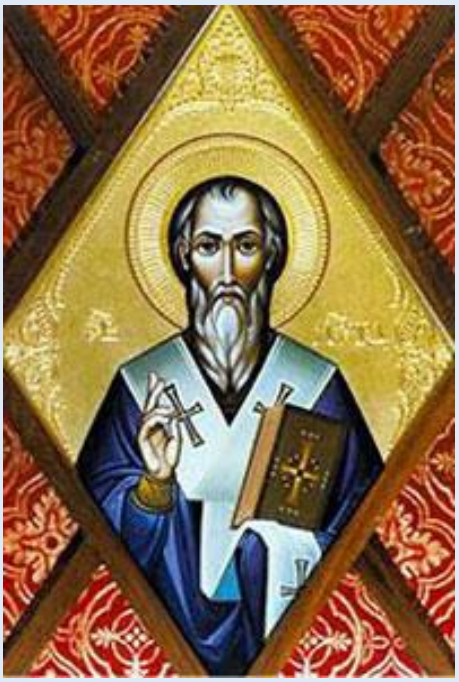

Sfântul Metodie, patriarhul Constantinopolului, s-a născut în Sicilia, într-o familie bogată. Având vocaţia de a-I sluji lui Dumnezeu, Metodie s-a retras de tânăr într-o mănăstire din insula Kios, pe care a renovat-o din resursele proprii.

În vremea iconoclastului Leon armenianul (813-820), Metodie ocupa înalta funcţie numită în greacă "apokrisiaros" (adică avocat pe probleme bisericeşti) sub Sfântul patriarh Nichifor (prăznuit în 2 iunie). Acesta l-a trimis într-o misiune papală la Roma şi a rămas acolo. Între timp Leo l-a îndepărtat de la patriarhie pe Nichifor înlocuindu-l cu iconoclastul Teodot din Melissinea, care era poreclit "Kassiter" (adică "omul de tablă") (815-822). După moartea lui Leo armeanul, Metodie s-a întors ca prezbiter şi a luptat fără încetare împotriva ereziei iconoclaste.

Împăratul Mihail cel bâlbâit (820-829) s-a dovedit la început părtinitor al celor întemniţaţi pentru venerarea icoanelor, eliberându-i din închisoare, dar s-a răzgândit după o vreme şi a reînceput persecuţia împotriva ortodoxiei. Sfântul Metodie a ajuns după gratii într-o temniţă din Akrita. După moartea lui Mihail, conducător a fost Teofil (829-842), care deşi iconoclast şi el, l-a eliberat totuşi pe Sfântul Metodie din temniţă, dovedindu-se un om de caracter şi literat, care l-a apreciat pe

Metodie pentru erudiţia sa. Văzându-se liber, Sfântul Metodie a reluat lupta împotriva ereticilor, tolerat fiind o vreme de împărat.

Dar, după o înfrângere într-o luptă cu arabii, Teofil şi-a vărsat nervii pe Metodie, spunând că Dumnezeu l-a pedepsit pentru că a lăsat un închinător la icoane să stea în preajma lui. Metodie a încercat să-l facă să înţeleagă că Dumnezeu îl pedepseşte tocmai pentru insulta adusă sfintelor icoane. Dar sfântul n-a obţinut decât ordinul de a fi torturat. Fiind lovit mai mult în faţă, păgânii i-au rupt falca şi i-au lăsat cicatrice îngrozitoare pe faţă.

Metodie a fost transferat pe insula Antigonos şi închis într-o peşteră adâncă împreună cu doi tâlhari, unde a stat fără să vadă lumina zilei timp de şapte ani, până la moartea împăratului Teofil.

În tot acest timp, Sfinţii mărturisitori Teodor şi Teofan poetul (prăznuiţi în 27 decembrie), care erau de asemenea întemniţaţi, îi trimiteau lui Metodie versuri de încurajare iar Metodie le răspundea tot în versuri.

După moartea lui Teofil, fiul acestuia Mihail al III-lea (842-867) a ajuns împărat, dar nefiind destul de matur, Imperiul Bizantin a fost condus de fapt de mama acestuia, împărăteasa Teodora, închinătoare la icoane.

Împărăteasa a încercat să extirpe erezia iconoclastă şi a dat ordin să fie eliberaţi toţi cei închişi pentru că s-au închinat la icoane. Ereticul Annios, patriarhul de atunci a fost înlăturat şi Sfântul Metodie a fost făcut patriarh în locul lui.

Apoi s-a organizat un sinod local la Constantinopol, prezidat de Sfântul Metodie, în anul 842, în care s-a reintrodus închinarea la icoane şi s-a stabilit sărbătoarea anuală a triumfului Ortodoxiei. "Sinodikonul Ortodoxiei" compus de Sfântul Metodie se cântă în prima duminică din Postul mare.
În încercarea de a-i mânji reputaţia şi de a distruge iubirea enoriaşilor pentru el, păgânii au scos zvonuri cum că sfântul şi-ar fi încălcat castitatea. Însă blasfemiatorul a fost prins şi ruşinat în faţa tuturor.

Ultimii ani ai sfântului au trecut cu pace, cu multă trudă în slujba Bisericii, renovând biserici ruinate de eretici, recuperând sfinte moaşte împrăştiate de păgâni şi mutând sfintele moaşte ale patriarhului Nichifor de la locul întemniţării înapoi la Constantinopol.

Sfântul Metodie a murit în anul 846. El a fost apropiat duhovniceşte de Ioanichie (prăznuit în 4 noiembrie), care a proorocit că acesta va deveni patriarh şi că va muri în acel an.

Pe lângă "Sinodikonul Ortodoxiei," sfântul a mai întocmit un set de reguli pentru cei convertiţi la Ortodoxie, trei ritualuri de căsătorie, mai multe pastorale şi imnuri bisericeşti.

În această lună (iunie), în ziua a paisprezecea, pomenirea Sfântului prooroc Elisei.

Acesta a fost fiul lui Safat, din Aelmut, din pământul lui Ruben, şi pentru el s-a făcut semn, căci atunci când s-a născut el în Galgala, juninca cea de aur ce era în Silom a zbierat tare, încât s-a auzit şi în Ierusalim. Iar preotul a zis, din pricina arătării, că prooroc s-a născut astăzi în Ierusalim, care va strica cele cioplite, şi va zdrobi cele vărsate.

Şi a făcut Dumnezeu multe semne prin mâna proorocului Elisei.

Deci murind, a fost îngropat în Samaria, în Sevastopoli.

Acesta a proorocit pentru venirea Domnului, şi a vindecat apele din Ierihon, care erau sterpe şi sărate, zicând: "Acestea zice Domnul: vindeca-voi apele acestea", şi s-au vindecat.

A înviat şi morţi, şi a curăţit de lepră pe Neeman sirianul, şi a făcut de s-a umplut de lepră Ghiezi, sluga lui, pentru iubirea de argint a lui, şi pentru neascultare.

Şi mort fiind, a înviat pe un mort şi a despărţit curgerea Iordanului, lovindu-l cu cojocul lui Ilie (prăznuit pe 20 iulie); încă şi alte multe minuni a făcut.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioasei Iulita, care cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Nifon, cel ce a sihăstrit în Muntele Athosului la anul 1330, şi care cu pace s-a săvârşit.

Sfântul Nifon athonitul a trăit în secolul al XIV-lea, şi a fost fiu de preot. Pentru Hristos a luat calea monastică, dar a fost repede hirotonit preot. Dar dragostea lui de osteneală şi liniştire (isihie) l-a adus la Muntele Athos. Aici el a purtat lupta cea bună mulţi ani, sub îndrumarea stareţului său, Sfântul Maxim Kavsokalivitul (Cavsocalivitul - "arzătorul de colibe", prăznuit la 13 ianuarie).

Sfântul Nifon a murit la vârsta de 96 de ani, fiind slăvit de Dumnezeu cu darul facerii de minuni şi al discernământului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Chiril episcopul Gortinei, din insula Ciprului.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Metodiu, igumenul mănăstirii de la Peshnosha (Rusia).

Sfântul Metodie, egumen al Peshnosha a fost întemeietorul Mănăstirii Peshnosha. Tânăr fiind, a mers la Sfântul Sf. Serghie din Radonezh (Radonej) şi a petrecut mai mulţi ani sub îndrumarea lui, după care, cu binecuvântarea mentorului său, Metodie s-a retras în pustnicie, clădindu-şi o chilie în pădure, dincolo de râul Yakhroma. Nu după mult timp, au venit mai mulţi discipoli în acel loc mlăştinos unde se afla Sfântul Metodie, doritori să urmeze exemplul nevoinţei sale. Sfântul Serghie l-a vizitat, sugerându-i să construiască o biserică şi o mănăstire în acel loc. Sfântul Metodie a pus umărul la construirea chiliilor, târând după el buşteni de la râu. Din acel moment, mănăstirea s-a numit "Peshnosha."

În 1391 Sfântul Metodie a devenit igumen al acestei mănăstiri. Din când în când se retrăgea la câţiva kilometri de mănăstire nevoindu-se în rugăciune. Şi aici Sfântul Serghie a venit la Metodie pentru convorbiri duhovniceşti, de aceea, locul a primit numele de "Beseda" ("loc de conversaţie").

Sfântul Metodie s-a săvârşit în anul 1392 şi a fost înmormântat la mănăstirea pe care a ridicat-o. Peste sfintele sale moaşte s-a construit o biserică închinată Sfinţilor Serghie din Radonezh şi Metodie din Peshnosha în 1732. De la sfârşitul sec. al XVII-lea şi începutul sec. al XVIII-lea oamenii au început să se închine la Sfântul Metodie.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Proloagele din 14 iunie

Întru această zi pomenirea celui dintre Sfinţi Părintelui nostru Metodie, arhiepiscopul Constantinopolului (†846)

Acest sfânt şi mare arhiereu al lui Hristos, Metodie, s-a născut în Sicilia şi a trăit pe vremea împăraţilor Leon armeanul şi Teofil, luptători împotriva icoanelor. Deci înfruntând şi mustrând rătăcirea hulitorilor de icoane, Metodie a petrecut în închisoare ani îndelungaţi, până la moartea lui Teofil († 842). După moartea acestuia a luat împărăţia împărăteasa Teodora, Mihail fiul său fiind prea tânăr.

Deci, împărăteasa şi Sfântul Metodie, care a fost ales patriarh al Constantinopolului s-au sârguit să piardă din împărăţia creştinească acea blestemată erezie a luptătorilor împotriva Sfintelor icoane. Drept aceea s-au întărit dogmele cele credincioase ale sfântului şi marelui, a toată lumea, Sinod al şaptelea şi aducând icoanele în bisericile Domnului, cu mare sărbătoare, au întemeiat Duminica Ortodoxiei, în anul 843, prima duminică, din marele Post al Paştilor.

Pentru ale lor rugăciuni, Doamne miluieşte-ne pe noi. Amin!

Luna iunie în 14 zile, pomenirea Sfântului prooroc Elisei († 840 î.Hr.)

Acesta a fost fiul lui Sfar, din orăşelul Abel-Mehola, dinspre Iordan şi a trăit cu opt sute de ani înainte de naşterea Domnului Hristos. A primit darul proorocirii şi a fost ucenic al marelui profet Ilie Tesviteanul. Istoria sa se află scrisă în Vechiul Testament, în Cartea Regilor (IV regi, cap. 2, 4, 6, 13, 20, 21).

Tradiţia spune că la naşterea profetului, în Galgala, idolul păgân al junicii de aur, ce era în Silon, a mugit atât de tare, că s-a auzit răgetul ei până la Ierusalim, ca semn că cel născut va strica idolii cei ciopliţi.

Copilăria şi tinereţea lui le-a petrecut lângă părinţii săi, ajutându-i la munca grea a câmpului.

Ca prooroc a binevestit voia lui Dumnezeu către popor. A mustrat pe cei nedrepţi, a certat pe asupritori, a îndreptat şi a vindecat mari suferinţe omeneşti, din timpul său Dumnezeu lucrând multe semne prin mâna proorocului Său Elisei. A îndulcit apele cele amare din Ierihon, a înviat morţi, a curăţat de lepră pe Neeman Sirianul, iar după ce a murit, numai atingerea de moaştele lui a înviat pe un mort necunoscut(IV Regi 13, 21).

Şi aşa cu duhul marelui prooroc Ilie, dascălul său, proorocul Elisei a întors inimile oamenilor din neamul său la credinţa strămoşilor, a lui Avraam, Isaac şi Iacov, într-o vreme când idolatria lui Baal era adusă cu sila peste tot, de regele Ahab şi de regina Izabela.

Întru această zi cuvânt din Limonar

Un frate oarecare mi-a spus: "Am venit la lavra lui Ava Gherasim, aproape de Iordan şi am mers la ava Alinie, care sta acolo în insulă. Şi am zis lui: "Ava cum stai în locul acesta, cu atâta arşiţă şi ţânţari?"

Iar bătrânul mi-a răspuns: "Pentru aceasta pătimesc fiule, ca de chinurile ce sunt dincolo să nu fiu chinuit. Încă rabd şi ţânţarii, ca să scap de viermele cel neadormit. Asemenea rabd şi zăduful cel simţit, ca să mă izbăvesc de focul cel veşnic. Că focul acesta vreme puţină este, iar celălalt sfârşit nu are. Dar acestea s-au scris spre folosul celor ce aud."

Întru această zi cuvânt despre un negustor, care în strâmtorare fiind, a păzit porunca lui Dumnezeu.

Ne-a spus nouă unul din Părinţi: "Ducându-mă eu la Ascalon, ca să cercetez pe nişte Părinţi, Părintele Eusebiu ne-a spus nouă aşa: "Un negustor din cetatea noastră, călătorind cu corabia sa în Africa şi înnecându-i-se corabia şi-a pierdut toată averea lui şi pe cea străină, scăpând numai el singur. Deci venind la casa sa l-au prins datornicii lui şi l-au închis în temniţă. Şi părăsindu-l cei din casa lui, nu i-au lăsat nimic afară de hainele pe care le purta, el şi femeia lui.

Însă ea din multă lipsă, umbla lucrând prin cetate, ca măcar pâinea să-şi câştige şi să aducă şi bărbatului ei.

Iar odată stând ei şi mâncând împreună cu bărbatul ei în temniţă, a intrat un oarecare dregător, ca să dea milostenie celor închişi. Şi a văzut-o pe ea, stând lângă bărbatul ei şi i s-a rănit inima, văzându-i frumuseţea, pentru că era cu adevărat frumoasă şi a chemat-o pe ea printr-un oarecare străin. Iar ea degrabă a alergat afară socotind că va lua milostenie.

Iar acela luând-o pe ea la o parte i-a zis: "Pentru care pricină stai în temniţa aceasta ?" Iar ea i-a spus lui toate. Iar el a zis către dânsa: "Dacă voi răscumpăra toată datoria voastră, oare tu vei păcătui cu mine în noaptea aceasta ?"

Însă ea frumoasă la suflet şi curată la minte i-a zis lui: "Oare nu ai auzit stăpâne al meu pe apostol zicând:"Femeia nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul ? Voi merge dar şi voi întreba pe bărbatul meu." Şi intrând în temniţă a spus bărbatului său cuvintele necuratului dregător.

Deci el fiind plin de înţelepciune şi credincios către femeia sa n-a vrut ca prin averea cea din desfrânare să fie eliberat din temniţă, ci mult suspinând şi lăcrimând a zis către femeia sa: "Mergând soră să răspunzi către acel dregător aşa: "Noi, stăpâne, slobozire pentru desfrânare nu vrem nici măcar să auzim de ea, ci avem pe Dumnezeu, Care a zis prin proorocul David: "Nu vă nădăjduiţi spre cei puternici şi spre fiii oamenilor, întru care nu este mântuire."(Ps.145, 3) Ci de vreme ce Dumnezeu Care stă pe Heruvimi vede şi adâncurile, Acela priveşte şi spre cei ce stau în temniţa aceasta. Şi cu judecăţile pe care le ştie, ne va izbăvi pe noi, iar tu să mergi cu pace."

Şi sculându-se femeia a mers la dregător şi i-a zis lui ceea ce o învăţase bărbatul ei. Iar întru acele zile era închis în temniţă împreună cu ei şi un oarecare tâlhar. Acela

privea auzind toate cele ce se grăiau şi se făceau de dânşii şi suspinând în inima sa a zis: "Iată în cât de mare strâmtorare petrec oamenii aceştia însă curăţia lor n-au vrut să şi-o spurce, ca să se elibereze din închisoare. Ci mai mult decât bogăţia şi-au ales curăţia lor şi au defăimat toate cele din viaţa aceasta pentru ca numai lui Dumnezeu să fie plăcuţi. Iar eu ticălosul ce voi face că niciodată nici măcar nu m-am gândit în mintea mea că este Dumnezeu? Şi de aceea m-am făcut vinovat de ucideri. Deci, chemându-i pe ei la sine, printr-o ferăstruică, de la locul unde era închis, le-a zis lor: "Să ştiţi că eu tâlhar am fost şi multe răutăţi şi ucideri am făcut. Şi ştiu bine că în orice ceas poate veni judecătorul să mă scoată din temniţă şi să-mi taie capul. Deci de vreme ce am văzut curăţia voastră mi-a venit un gând şi mă rog vouă, ca după moartea mea să mergeţi în cutare loc, în zidul cetăţii şi săpând să luaţi aurul pe care îl veţi afla şi să vă fie acesta pentru plata datoriilor voastre şi spre orice altă trebuinţă. Şi să vă rugaţi lui Dumnezeu pentru mine ca să aflu milă de la El.

Deci după puţine zile a venit în cetatea aceea judecătorul şi a poruncit ca să scoată din temniţă pe tâlhar şi să-i taie capul. Apoi după o zi l-a liberat şi pe negustor.

Şi femeia lui a zis:"Să-mi porunceşti ca să mă duc unde ne-a spus nouă tâlharul că se află comoara, să văd dacă ne-a spus nouă adevărul."

Iar el a zis: "Du-te."

Apoi, ea după ce a înserat, luând o sapă şi mergând la locul ce-i spusese ei, a început a săpa şi a aflat o oală plină de galbeni. Şi cu pricepere luându-i şi-au plătit toată datoria lor, însă o făceau aceasta, ca şi când de la alţii împrumută. Şi în acest fel făcând s-au eliberat şi din datorii şi din temniţă. Şi aşa precum au păzit ei porunca lui Dumnezeu aşa şi Domnul a mărit mila Sa spre dânşii.

Întru această zi cuvânt de învăţătură al Sfântului Ioan Gură de Aur despre beţie

Iată, eu, iubiţilor, dau adeseori, învăţătură, nădăjduind că voi opri pe cineva de la deprinderea cea rea a beţiei, dar, şi aici, se întâmplă tocmai dimpotrivă. Şi mă doare că, învăţătura se dă în zadar. Că şi plugarul, dacă seamănă şi pământul nu dă roada, apoi, tare se mâhneşte, iar eu, încă şi mai mult, mă întristez, plugarul, adică, pentru trupeşti osteneli, iar eu, pentru cele sufleteşti. Că, cu cât este mai mare sufletul decât trupul, cu atât şi această suferinţă mai mare este, că trupurile noastre, ale tuturor sunt muritoare, iar sufletele sunt fără de moarte. Drept aceea, de suflete să avem mai mare grijă, că, cel ce trupul îşi iubeşte, mai mult decât sufletul, şi lumea aceasta mai mult decât pe Dumnezeu, ticălos este şi blestemat. Că idolii nu

pot să facă nici bine, nici rău, iar beţivul, toată răutatea o face. Şi, dacă unul ca acesta, nu se va lăsa de beţia cea rea, se va osândi, împreună cu slujitorii de idoli.

Că n-a oprit Dumnezeu a mânca şi a bea cu rânduială, după lege, ci beţia o opreşte, căci cel beat, de va face ceva rău, nici nu ştie ce a făcut. Iar cel treaz de va face un păcat, se căieşte de el. Pentru că zice Scriptura: "Beţivii şi desfrânaţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu". (Gal. 5, 21). Băutura cea multă, puţină minte lasă. La beţie, toată răutatea se săvârşeşte, că băutura cu măsură, dă sănătate, iar cea fără de măsură, pierzare sufletului îi face.

De aceasta dar, să ne izbăvească pe noi Domnul cu al Său dar şi cu iubirea Sa de oameni. A Căruia este slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul proroc Elisei; Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului

Prorocul Elisei a fost de neam evreu, fiind fiul lui Şafat, din cetatea Abel Mehola, dinspre Iordan, şi a trăit cu 800 de ani înainte de Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos. A primit darul prorocirii şi a fost ucenicul marelui profet Ilie Tesviteanul. Viaţa sa se află descrisă în Vechiul Testament, în Cartea a 4-a Regilor, la capitolul al 2-lea. Copilăria şi tinereţea şi le-a petrecut alături de părinţi, ajutând la lucrarea câmpului.

Ca proroc, a mustrat pe cei nedrepţi, a certat pe asupritori, a îndreptat şi a vindecat mari suferinţe omeneşti. A îndulcit apele cele amare din Ierihon, a înviat morţi, a curăţat de lepră pe Neeman sirianul, iar după ce a murit, numai atingerea de moaştele lui a înviat pe un mort necunoscut (cf. 4 Regi 13, 21).

Prorocul Elisei a întors inimile oamenilor din neamul său la credinţa strămoşilor, a lui Avraam, Isaac şi Iacov.

***

Astăzi pomenim şi pe Sfântul ierarh Metodie, care a fost patriarhul Constantinopolului în timpul împărătesei Teodora (842-855). Acest sfânt şi mare arhiereu al lui Hristos s-a născut în Sicilia şi a trăit pe vremea împăraţilor Leon armeanul (813-820) şi Teofil (829-842), luptători împotriva sfintelor icoane.

În timpul împărătesei Teodora, ajungând patriarh al Constantinopolului, a statornicit credinţa în icoane şi a proclamat, la anul 843, Duminica triumfului Ortodoxiei împotriva ereziilor, stabilită în prima duminică din Postul mare.

Sfântul ierarh Metodie, bine ocârmuind pe credincioşi, cu pace a trecut la Domnul în anul 846.

Sorin Ioniţe - Calendar ortodox - Sfântul proroc Elisei; Sfântul ierarh Metodie mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului

Sfântul prooroc Elisei a fost fiul lui Șafat, un bogat proprietar de pământ din Abel-Mehola, din nordul Israelului.

Chemarea profetică a lui Elisei s-a făcut din poruncă divină: Dumnezeu i-a poruncit Sfântului Ilie să-l ungă pe acesta profet în locul său. Astfel, Sfântul a mers la Elisei care se afla împreună cu tatăl său la câmp și a trecut pe lângă acesta aruncându-i mantia. Atunci a lăsat Elisei boii și a alergat după Sfântul Ilie cerându-i voie să meargă să își ia rămas bun de la părinți și apoi va veni după el, lucru care s-a și întâmplat (III Regi cap 17).

Sfântul prooroc Elisei a fost martor înălțării la cer într-un car de foc a profetului Ilie.

După despărțirea prin răpirea la cer a profetului Ilie, învățătorul său, Elisei a cercetat școlile proorocești din Ierihon și Betel spre a se încredința de râvna lor religioasă și a le lua în grija sa. Apoi, o perioadă a stat în muntele Carmel.

Reîntorcându-se în Samaria și-a desfășurat activitatea profetică timp de 50 de ani, săvârșind multe minuni, astfel a îndulcit apele la Ierihon (IV Regi. II, 19, 22), prin

rugăciunile sale a înviat un copil (IV Regi IV,34), de asemenea un ofițer sirian, Neeman, este vindecat de lepră de către profetul Elisei, care îi cere să se scalde de șapte ori în Iordan (IV. Regi cap V).

Sfântul proroc Elise s-a mutat la Domnul 840 î.Hr. fiind îngropat în Sevastopoli, în Samaria.

***

Sfântul Metodie s-a născut în insula Sicilia din părinți bine credincioși, primind o educație aleasă.

La maturitate și-a vândut averea moștenită de la părinți, o parte a împărțit-o săracilor, iar cu restul de bani a ridicat o mănăstire în insula Chios (Marea Egee), aici dedicându-se slujirii lui Dumnezeu.

Pentru viața sa curată, patriarhul Nichifor l-a chemat la Constantinopol ca slujitor la Patriarhie și ajutor al său. Acesta l-a însoțit pe patriarhul Nichifor în două exiluri în timpul persecuției iconoclaste a împăratului Leon armeanul (813-820).

În anul 817 a fost trimis la Roma ca reprezentant oficial al patriarhului. În timpul domniei împăratului iconoclast Mihail bâlbul (820-829), după moartea patriarhului Nichifor, a fost întemnițat timp de 9 ani pentru că a apărat cultul sfintelor icoane, fiind eliberat în anul 830, apoi în timpul împăratului Teofil (829 - 842) a fost exilat reîntorcându-se după moarte acestuia, în anul 842.

A fost numit patriarh al Constantinopolului în timpul împărătesei Teodora care a pus și capăt ereziei iconoclaste. În timpul păstoriri sale ca patriarh a fost restabilit cultul sfintelor icoane și s-a stabilit sărbătoarea Ortodoxiei în prima Duminică a Postului mare.

A trecut la cele veșnice în anul 846, 14 iunie.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 14 iunie

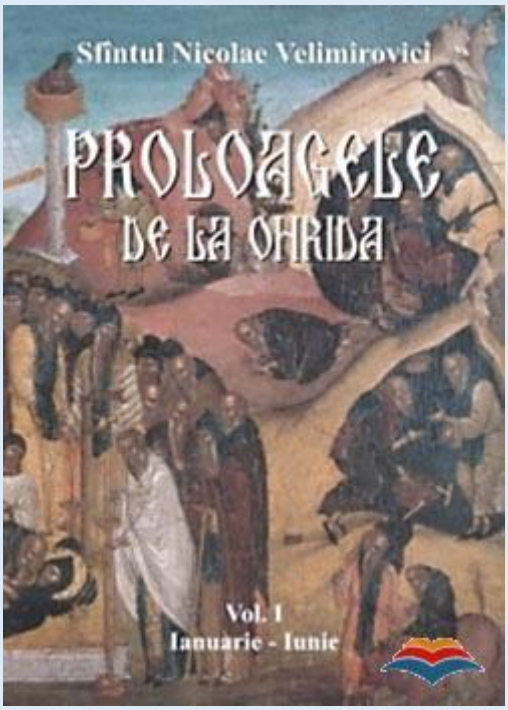

Pomenirea Sfântului proroc Elisei

Prorocul Elisei a trăit cu nouă sute de ani mai înainte de Mântuitorul. Când Dumnezeu bine a voit a lua la El pe vârstnicul proroc Ilie, El i-a descoperit lui Ilie că 1-a ales pe Elisei, fiul lui Şafat, din seminţia lui Ruben, din cetatea Abel-meholah, ca următor lui în slujirea proorocească.

Ilie i-a descoperit apoi lui Elisei ce îi descoperise lui Domnul şi 1-a îmbrăcat în mantia lui, cerând cu lacrimi de la Dumnezeu ca îndoit să-i dea lui Elisei harul.

Elisei îndată şi-a părăsit casa şi familia şi a urmat lui Ilie. Când Domnul 1-a răpit pe Ilie în carul cel de foc, Elisei a rămas să ducă mai departe slujirea preoţească cu o putere încă şi mai mare decât a lui Ilie.

Prin marea sa curăţenie şi marea sa râvnă, el a fost întocmai cu cei mai mari dintre proroci, iar prin puterea covârşitoare şi tainică pe care i-a dat-o lui Dumnezeu el i-a întrecut pe toţi.

El a despărţit apele Iordanului precum odinioară Moise despărţise apele Mării Roşii; el a făcut dulci apele amare de la Ierihon; el umplut cu apă tranşeele de

apărare excavate în războiul cu Moabitenii; el a înmulţit untdelemnul din vasele văduvei celei sărace; el l-a înviat pe fiul femeii sunamite; el a hrănit o sută de oameni cu douăzeci de pâini mici, el 1-a vindecat pe Neeman căpetenia de oşti de boala leprei; el a lovit cu lepră pe sluga lui Gehazi din pricină că acesta s-a mândrit; el a orbit toată oştirea siriană, iar altă oştire a pus-o pe fugă; el a prorocit multe care aveau să se întâmple poporului şi unor oameni îndeosebi. El s-a odihnit la adâncile sale bătrâneţi.

Pomenirea Sfântului Metodie, patriarhul Constantinopolului

Metodie s-a născut în cetatea Siracuzei din Sicilia. După ce şi-a încheiat strălucit studiile seculare, el a fost tuns monah şi a început să ducă viaţa tuturor nevoinţelor într-o mânăstire.

Patriarhul Nichifor 1-a luat pe Metodie în slujba lui. În timpul domniei împăraţilor iconoclaşti, Metodie s-a făcut cunoscut pretutindeni ca apărător neclintit al cinstirii sfintelor icoane.

Pentru aceasta, răul împărat Teofil 1-a surghiunit într-o insulă în care se aflau şi doi criminali de drept comun, zăcând în temniţa umedă de acolo timp de şapte ani, fără lumină şi fără hrană suficientă, ca într-un mormânt.

În timpul împărăţiei dreptcredincioasei împărătese Teodora şi a fiului ei Mihail, Metodie a fost eliberat şi ridicat patriarh, după cum îi prorocise mai înainte Sfântul Ioanichie cel mare.

În prima Duminică din Sfântul şi marele Post, Metodie a intrat solemn cu icoanele în sfânta biserică şi de asemenea a alcătuit un canon la cinstirea lor.

Neputincioşi intru a-1 birui pe Metodie, ticăloşii şi necuraţii eretici au plătit o desfrânată care a ieşit şi 1-a clevetit pe Metodie, cum că patriarhul ar fi avut necurate legături cu ea. Întregul Constantinopol s-a ridicat cu mânie împotriva acestei murdare calomnii. Cu toate acestea, neştiind cum alt să arate poporului înşelăciunea, patriarhul şi-a învins pudoarea, şi-a desfăcut hainele şi a stat gol înaintea curţii care se întrunise pentru anchetă şi astfel toţi au putut vedea trupul uscat şi topit de postiri aspre şi privegheri al patriarhului. Atunci curtea a văzut în întregime calomnia aruncată asupra lui.

Auzind acestea, poporul a strigat de bucurie iar mârşavii eretici au fost daţi de ruşine înaintea tuturor. Apoi acea nenorocită femeie a recunoscut că a fost plătită să rostească murdara acuzaţie şi să grăiască cele rele asupra sfântului lui Dumnezeu.

Astfel, cei care au voit să ucidă bunul nume al patriarhului, nu au făcut altceva decât să îi sporească faima.

Acest mare apărător al Credinţei s-a odihnit cu pace la anul 846 şi s-a strămutat la locaşurile cele cereşti ale împărăţiei lui Dumnezeu.

Pomenirea Sfântului Ioan, mitropolitul Evhaitelor

Acest Ioan era supranumit Mavron [negrul]. El a fost un bărbat foarte învăţat în ştiinţele cele din afară şi de asemenea a fost un bărbat foarte duhovnicesc.

La bătrâneţile sale, sub împărăţia lui Alexios Comnenul, Ioan a fost înălţat mitropolit al Evhaitelor.

El este mai cu seamă cunoscut pentru vedeniile pe care le-a avut cu Sfinţii Ioan Gură de Aur, Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul şi Vasile cel mare (vezi ziua de 30 ianuarie), care i-au arătat că slava lor în ceruri una, împreună şi aceeaşi este şi i-au cerut să rânduiască o zi de prăznuire anume pentru toţi trei.

După vedeniile avute de mitropolitul Ioan certurile în popor au încetat, căci pină atunci poporul era despărţit, socotind unii pe Ioan, alţii pe Grigorie, iar alţii pe Vasile ca fiind cel mai mare.

Sfântul Ioan acesta a mai alcătuit minunatele canoane către Preadulcele Iisus şi către îngerul Păzitor al vieţii omului, precum şi alte scrieri de suflet mântuitoare.

El a adormit cu pace la anul 1100.

Pomenirea Sfântului cuvios Nifon

Acest Sfânt Nifon s-a născut în ţinutul Arghirokastron, în satul Likov şi a fost fiu de preot, încă din tinereţile lui el a iubit singurătatea şi rugăciunea. Această dragoste a lui 1-a atras în cele din urmă la Sfântul Munte Athos, unde a dus viaţa nevoinţelor mai întâi la peştera Sfântului Petru, athonitul, iar mai târziu în pustia de la Sfânta Ana.

El nici măcar nu voia să guste pâine, ci se hrănea doar cu ierburi şi rădăcini. Unii invidioşi 1-au acuzat că urăşte pâinea, dar el repede şi uşor a scuturat de la sine această acuză.

În cele din urmă el s-a făcut împreună nevoitor cu Sfântul Maxim Capsokalivitul.

Din pricina marii lui iubiri pentru Dumnezeu, Nifon a fost dăruit de El cu darul facerii de minuni şi al străvederii.

El a vindecat bolnavii cu rugăciunea şi cu ungerea cu untdelemn sfinţit şi vedea limpede evenimente din trecut şi din viitor.

Despre sine el a prorocit că va muri în Postul Sfinţilor Apostoli. Când a răsărit ziua adormirii lui, el le-a zis fraţilor strânşi în jurul lui: "Să nu plângeţi, ci mai vârtos să vă bucuraţi, căci în mine un mijlocitor înaintea lui Dumnezeu veţi avea, întru mântuirea voastră." Iar la urmă a zis: "Acum este timpul să plec" şi şi-a dat sfântul lui suflet în mâinile lui Dumnezeu, la anul 1330, în paisprezece zile ale lunii iunie.

Cântare de laudă la prorocul Elisei şi la Neeman căpetenia de oştiri

(IV Regi, 5)

La ce bun bogăţiile şi frumuseţile lumii,
La ce bun puterea şi stăpânirea,
Când omul este lepros?

Neeman căpetenie de oştiri este,
dar boleşte de lepră.
El alb este de lepră, ca şi când ar fi
îmbrăcat în puroi.

Dar căpetenia către omul lui Dumnezeu grăbeşte,
Nădăjduind în scăpare de la el.
El către omul lui Dumnezeu cu caravana lui goneşte,
încărcată de veşminte scumpe şi aur.

Plată bogată vrea să ducă el
Omului lui Dumnezeu.

Elisei pe căpetenie la Iordan trimite,

De şapte ori să se scalde în ale Iordanului ape.
Neeman se mânie, văzând îndemnul
Ca pe un refuz al Omului lui Dumnezeu:
« Au nu avem noi în ţara noastră
râuri mai limpezi şi mai mari!?»

Şi-adânc rănit cale-ntoarsă vru să facă degrabă,
Dar sluga lui, om înţelept, îl opri.
«O stăpâne,» a zis el, «aşa uşor bătut să nu te dai.
Ci iată Iordanul, lângă noi este! du-te şi te scaldă,
Iute, precum a zis Omul lui Dumnezeu!»

Neeman pe sluga ascultă şi-n unda Iordanului intră,
El intră în apele sfinte de şapte ori.
Şi iată Neeman cu desăvârşire sănătos este,
Nici urmă de lepră pe trupul lui!
Trupul lui Neeman proaspăt şi nou este,
Ca trupul unui copil.

El strigă atunci cu putere: «Unul este Domnul!
Unul este Domnul Dumnezeul lui Israil!
Slăvite şi minunate sunt lucrările Lui!»

Cugetare

Marele Sfânt Ioan Gură de Aur a zis cu sfânta sa înţelepciune: „Locul nu ne va mântui, dacă nu împlinim cu scumpătate voia lui Dumnezeu."

Există o istorie a unui monah care vieţuia odată într-o mănăstire în care cinci fraţi îl iubeau iar unul îi grăia împotrivă. Din cauza acestui singur frate care îi făcea supărare, monahul a plecat la altă mânăstire.

Dar şi aici, erau opt fraţi care îl iubeau, dar doi care îi grăiau împotrivă. Şi atunci el a fugit într-o a treia.

Dar aici, dacă şapte îl iubeau, se aflau cinci care nu-1 aveau la inimă.
Pornindu-se el acum spre a patra mânăstire, a cugetat pe când mergea pe cale: „Până când voi tot fugi din mânăstire în mânăstire? Pacea nu o voi afla nicăieri în lume. Mai bine mi-ar fi mie să câştig sfânta răbdare."

El a luat atunci o bucată de hârtie şi a scris cu litere mari: „Voi îndura toate pentru dragostea Domnului şi Dumnezeului meu Iisus Hristos."

Când a intrat în cea de a patra mânăstire, a văzut că acolo doar unul îl iubeşte, pe când toţi ceilalţi îi sunt împotrivă. Dar cu răbdare el a îndurat toate jignirile.

De câte ori cineva îl ocăra, el scotea acea bucată de hârtie şi citea: „Voi îndura toate pentru dragostea Domnului şi Dumnezeului meu Iisus Hristos."

Şi aşa, cu răbdare el a îndurat toate insultele în acea a patra mânăstire, până când toţi fraţii au început să-1 iubească, iar el a rămas acolo până la moartea lui.

Luare aminte

Să luăm aminte la minunata umblare pe apă ca pe uscat a Domnului (Matei 14: 25):

- *La cum Domnul, umblând pe mare, i-a strigat lui Petru: Vino! Iar Petru a pornit a merge pe apă ca pe uscat, dar din pricina credinţei lui slabe, a început să se scufunde;*
- *La cum Domnul mă cheamă şi pe mine să calc pe apele şi furtunile patimilor, dar eu, deşi pornesc, mă scufund în ele din pricina credinţei mele slabe.*

Predică despre smerenia care vine înaintea măririi

... iar smerenia trece înaintea măririi (Pildele lui Solomon 15: 33).

Aici mărirea care se are în vedere este cea adevărată, iar nu cea falsă, ea este mărirea cea veşnică, iar nu cea care piere. Mărirea care este de la oameni este o mărire care piere, pe când mărirea care este de la Dumnezeu este veşnică.

Cei pe care îi slăvesc oameni de fapt sunt lipsiţi de slavă, pe când cei pe care îi proslăveşte Dumnezeu sunt cu adevărat slăviţi.

Domnul nostru le-a zis cărturarilor iudei: ***Cum puteţi voi să credeţi, când primiţi slavă unii de la alţii şi slava care vine de la unul Dumnezeu nu o căutaţi? (Ioan 5: 44). Vedeţi cum deosebeşte Domnul între slava de la oameni şi cea de la Dumnezeu?*** Iar despre Sine, El a zis: ***Slavă de la oameni nu primesc (Ioan 5: 41).***

Căci cel care primeşte slavă de la oameni călătoreşte pe calea trufiei, pe când cel care primeşte slavă de la Dumnezeu merge pe calea smereniei.

Sfinţii lui Dumnezeu erau cei mai smeriţi robi ai lui Dumnezeu. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu era împodobită cu cea mai adâncă smerenie. Căci a căutat spre smerenia roabei Sale (Luca l: 48). Dar cel mai smerit dintre cei smeriţi a fost Domnul însuşi, începătorul acestei întreceri întru smerenie, în timpul vieţii Lui pământeşti, smerenia a trecut întotdeauna înaintea măririi.

Fraţilor, aşa trebuie să fie şi în vieţile noastre dacă dorim cu adevărat adevărata mărire. Căci dacă smerenia nu va fi înaintea măririi, atunci mărirea niciodată nu va veni.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, învăţătorule al nostru şi Pildă supremă a vieţii noastre, Cela Ce eşti singura noastră mărire şi Măritorul tuturor celor blânzi şi smeriţi, insuflă-ne nouă smerenia Ta cea tainică şi negrăită, Căci noi pe Tine Te lăudăm, Ţie ne închinăm şi Ţie îţi mulţumim în veci. Amin.

Orthodoxwiki - Metodie I al Constantinopolului

Duminica Ortodoxiei - restabilirea cultului Sfintelor Icoane

Cel între sfinți părintele nostru Metodie I a fost patriarh al Constantinopolului la mijlocul secolului al IX-lea. Metodie a fost ales ca patriarh de împărăteasa Teodora a II-a după caterisirea patriarhului iconoclast Ioan al VII-lea grămăticul. El a purtat o politică moderată față de iconoclaști pe timpul când cinstirea icoanelor se reîntorcea în Biserică. Prăznuirea sa se face pe 14 iunie.

Date personale:
Naștere:sfârșitul sec. VII, Siracuza (Sicilia)
Mutare la Domnul (†): 14 iunie 847, Constantinopol
Localizare: Constantinopol, Imperiul Bizantin
Naționalitate:grec
Prăznuire la data de: 14 iunie
Recunoaștere: pan-ortodoxă

Viața

Metodie s-a născut în Siracuza (Sicilia), în ultima decadă a secolului al VIII-lea, într-o familie înstărită care l-a trimis la Constantinopol spre a-și continua educația și pentru a obține o funcție la curtea imperială.

Când a ajuns la Constantinopol, Metodie a fost convins de un călugăr să urmeze viața monahală. A intrat într-o mănăstire din insula Chios, unde mai târziu a devenit și stareț.

La începutul secolului al IX-lea, Leon al V-lea a devenit împărat al Imperiului Roman de Răsărit (Bizantin) și, fiind iconoclast, a reînnoit persecuțiile împotriva iconodulilor (cinstitorii icoanelor), între care se găseau și majoritatea membrilor comunităților monahale.

Patriarhul Nichifor I a fost depus în anul 815 deoarece se pronunțase împotriva legilor iconoclaste și a fost alungat din oraș. Se pare că Metodie a fost trimis de patriarhul Nichifor la Roma în anul 815 pentru a-l informa pe papa Pascal despre cele ce se întâmplau la Constantinopol. Metodie a rămas la Roma până când împăratul Leon a fost asasinat în anul 820. La întoarcerea sa la Constantinopol în anul 821, Metodie a fost arestat de regimul împăratului iconoclast Mihail al II-lea, biciuit și trimis în exil la Antigoni, în Propontida. În anul 828, Metodie a fost pus în libertate de împăratul Mihail la puțin timp înainte de moartea sa.

Împăratul Teofil, și el un iconoclast, i-a urmat lui Mihail în anul 829 și a reluat persecuțiile. Metodie l-a înfruntat pe noul împărat, dar acesta a poruncit să fie biciuit și arestat, fiind reținut la palat.

Văzând că Metodie rămânea neclintit în convingerile sale, Teofil a încercat să-l convingă cu argumente, însă Metodie a fost cel care a reușit până la urmă să-l convingă într-o oarecare măsură pe Teofil, făcându-l să mai potolească persecuțiile împotriva cinstitorilor icoanelor până la moartea sa în anul 842.

După moartea lui Teofil, situația s-a schimbat dramatic. Văduva lui Teofil, împărăteasa Teodora, o susținătoare convinsă a închinării la icoane a devenit regenta fiului său minor, Mihail al III-lea. A restabilit hotărârile Sinodului VII Ecumenic din anul 787. Patriarhul iconoclast Ioan al VII-lea, care a refuzat să renunțe la erezia sa, a fost depus. În locul său a fost ales Metodie. Acesta a convocat în anul 842 la Constantinopol un sinod care a confirmat depunerea lui Ioan al VII-lea și alegerea lui pe tronul patriarhal.

Pe 11 martie 843, restabilirea cinstirii icoanelor a fost celebrată solemn printr-o procesiune triumfală de la Biserica Maicii Domnului din Vlaherne până la biserica Sfânta Sofia. Atunci s-a stabilit ca în fiecare an, în prima Duminică din Postul mare să se facă pomenirea restabilirii icoanelor - "Duminica Ortodoxiei". În fiecare an, în această zi se dă citire în biserici "Sinodiconului Ortodoxiei" compilat de

Sfântul Metodie (un text prin care sunt condamnate public toate ereziile, sfârșind cu iconoclasmul).

Sfântul Metodie a trecut la Domnul pe 14 iunie 847 la Constantinopol.

Imnografie

Tropar, glasul al 8-lea: Îndreptătorule al Ortodoxiei, învățătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu și al curăției și luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată, Metodie înțelepte, cu învățăturile tale pe toți i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al 2-lea: Pe pământ te-ai nevoit ca un fără de trup și cerurile ai moștenit, Metodie, ca cel ce ai apărat până la margini închinăciunea icoanelor, că în dureri și osteneli peste seamă petrecând, n-ai încetat, cu îndrăzneală mustrând pe cei ce se leapădă de icoana lui Hristos.

Icoane

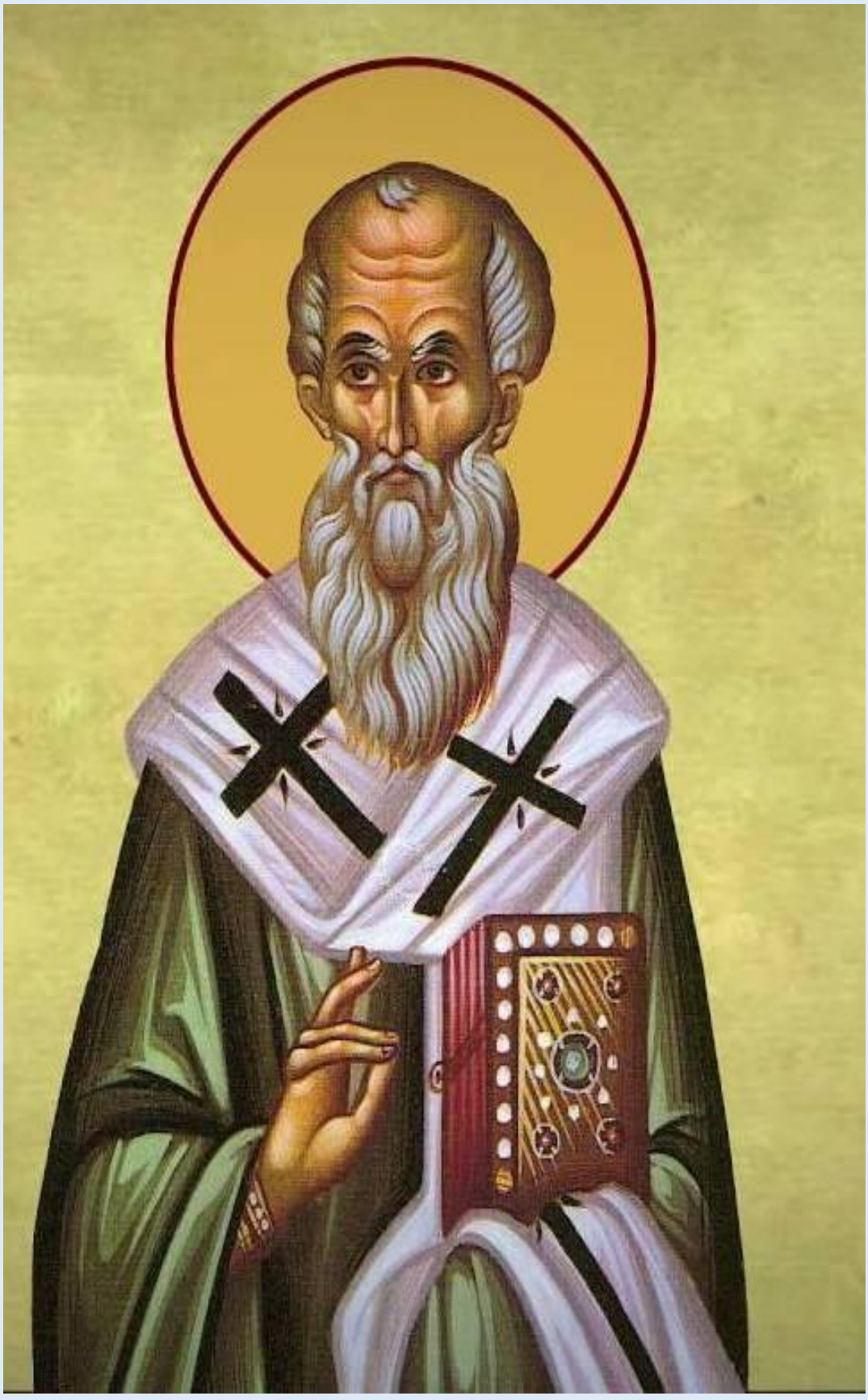

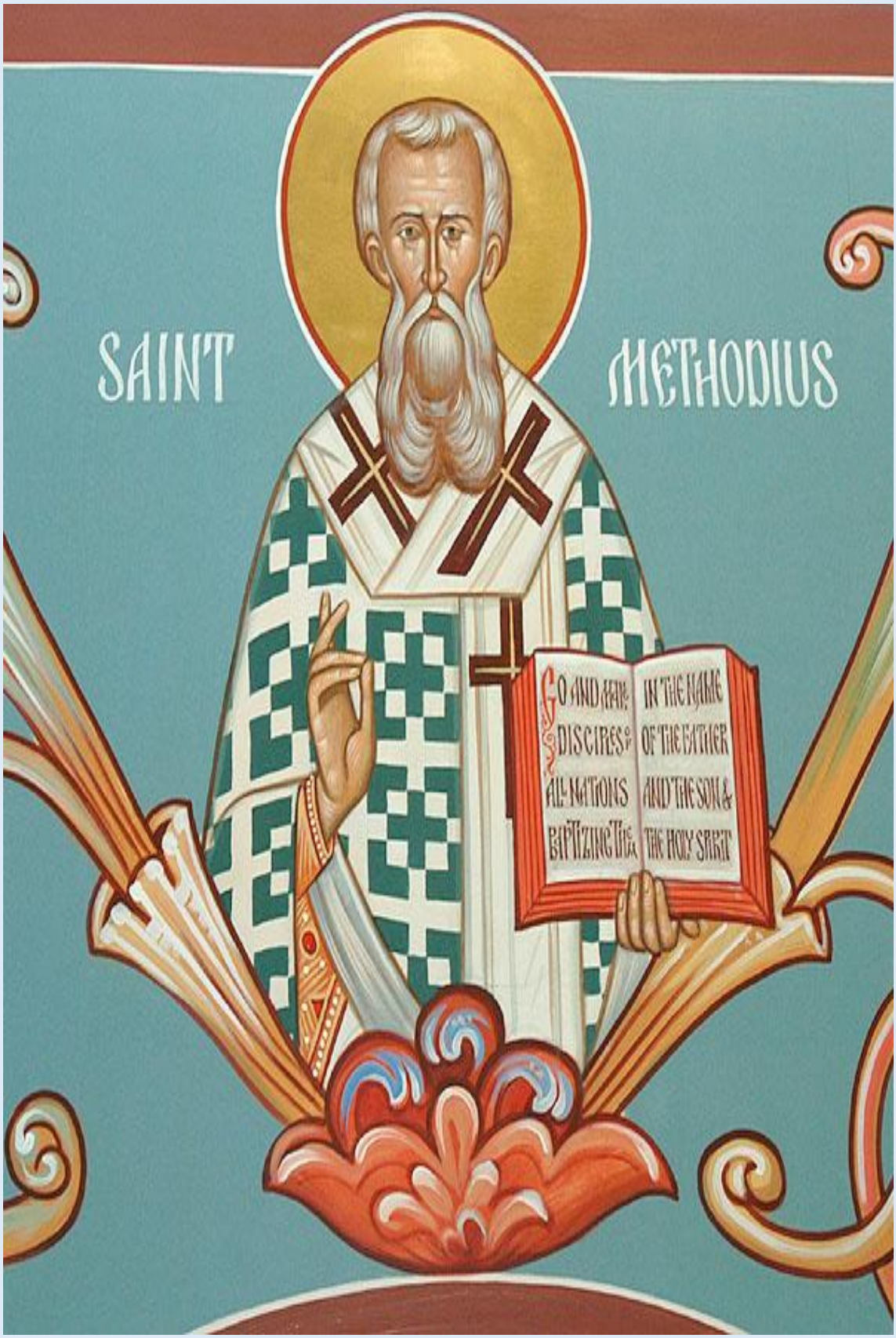
SAINT METHODIUS
GO AND TEACH ALL NATIONS
DISCIPLES
BAPTIZING THEM
IN THE NAME OF THE FATHER AND THE SON & THE HOLY SPIRIT

Sfântul prooroc Elisei şi Sfântul Metodie, patriarhul Constantinopolului

Sf. Prooroc
Elisei
Sf. Ierarh
Metodie
Mărturisitorul
14 iunie

14 iunie

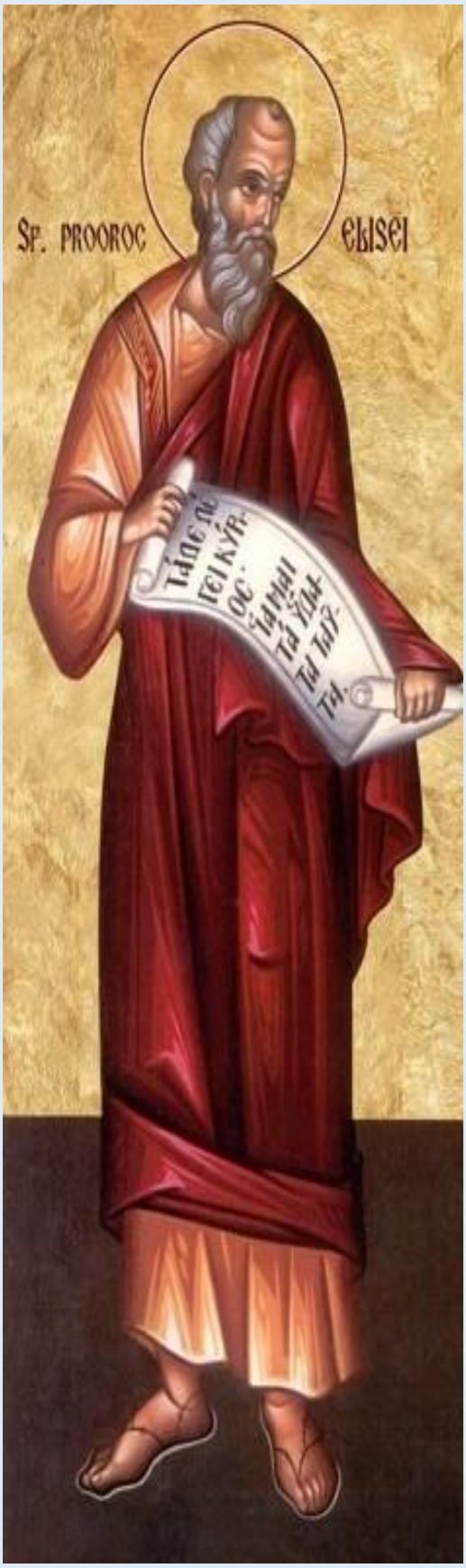
Sf. Prooroc
Elisei

Troparul Sfântului Ierarh Metodie, Patriarhul Constantinopolului

14 Iunie - Glasul 8

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învăţătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu şi al curaţiei şi luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată Sfinte Ierarhe Metodie, înţelepte, cu învăţăturile tale pe toţi i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

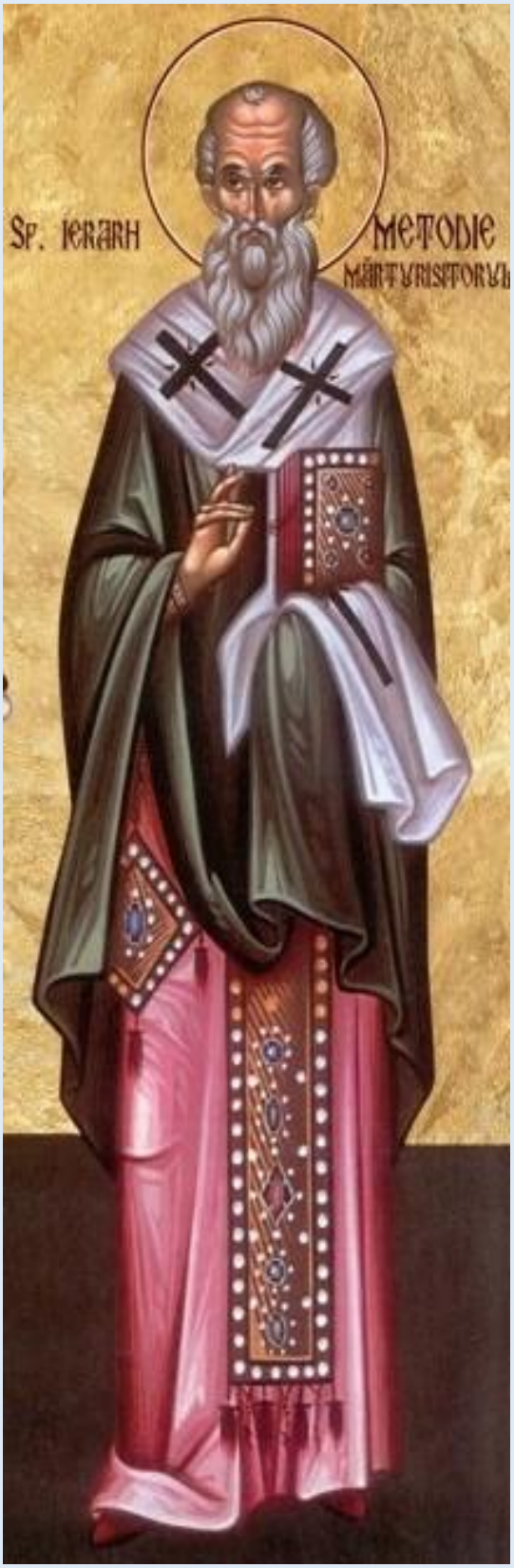

Bucură-te, Sfinte ierarh Metodie, mărturisitorule !